

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba w składzie powiększonym)

z dnia 28 listopada 2019 r.*

Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Decyzja SRB w sprawie składek ex ante za rok 2016 – Skarga o stwierdzenie nieważności – Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Istotne wymogi proceduralne – Uwierzytelnienie decyzji – Procedura przyjęcia decyzji – Obowiązek uzasadnienia – Ograniczenie w czasie skutków wyroku

W sprawach połączonych T-377/16, T-645/16 i T-809/16

Hypo Vorarlberg Bank AG, dawniej Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, z siedzibą w Bregenz (Austria), który reprezentowali adwokaci G. Eisenberger i A. Brenneis,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Włoską, którą reprezentowała G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika,

interwenient w sprawie T-645/16,

przeciwko

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali adwokaci B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch i S. Ianc,

strona pozwana,

mających za przedmiot wniosek oparty na art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzji SRB w sprawie składek ex ante za rok 2016 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/06) oraz, po drugie, wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 20 maja 2016 r. decyzji SRB w sprawie korekty składek ex ante za 2016 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzupełniającej wydaną podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzję SRB w sprawie składek ex ante za rok 2016 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/13) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżące,

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym),

w składzie: A.M. Collins, prezes, M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (sprawozdawca) i G. De Baere, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

sekretarz: N. Schall, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 lutego 2019 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Niniejsze sprawy wpisują się w ramy drugiego filaru unii bankowej, odnoszącego się do jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającym jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1). Celem SRM jest wzmocnienie integracji ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich należących do strefy euro oraz w państwach członkowskich nienależących do strefy euro, które postanowiły uczestniczyć w jednolitym mechanizmie nadzorczym (SSM) (zwanym dalej „uczestniczącymi państwami członkowskimi”).
- 2 Sprawy te dotyczą w szczególności jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) ustanowionego na mocy art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. SRF jest finansowany ze składek instytucji zebranych na poziomie krajowym, w szczególności w formie składek ex ante, zgodnie z art. 67 ust. 4 wskazanego rozporządzenia. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 13 tego rozporządzenia pojęcie instytucji oznacza instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną objętą nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 2 lit. c) tego rozporządzenia. Składki są przekazywane na poziomie Unii Europejskiej zgodnie z umową międzyrządową o przekazywaniu i uwspólnianiu składek na rzecz SRF zawartą w Brukseli w dniu 21 maja 2014 r. (zwaną dalej „umową międzyrządową”).
- 3 Artykuł 70 rozporządzenia nr 806/2014, zatytułowany „Składki ex ante”, stanowi:

„1. Indywidualną składkę od każdej instytucji pobiera się co najmniej raz w roku i oblicza się ją proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do łącznych zobowiązań – z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych – wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

„2. Każdego roku po konsultacji z EBC lub właściwym organem krajowym oraz w ścisłej współpracy z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolita Rada oblicza wysokość indywidualnych składek w celu zapewnienia, aby składki należne od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie przekraczały 12,5% poziomu docelowego.

Każdego roku podstawą obliczania wysokości składek od poszczególnych instytucji jest:

a) składka ryczałtowa, czyli proporcjonalna w oparciu o kwotę zobowiązań instytucji, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do całkowitych zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium uczestniczących państw członkowskich; oraz

- b) składka skorygowana o ryzyko, której podstawą są kryteria określone w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, przy uwzględnieniu zasady proporcjonalności i bez powodowania zakłóceń między strukturami sektora bankowego państw członkowskich.

Stosunek składki ryczałtowej do składek skorygowanych o ryzyko uwzględnia zrównoważoną dystrybucję składek w różnych rodzajach banków.

W każdym przypadku łączna kwota indywidualnych składek od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, obliczona zgodnie z lit. a) i b), nie przekracza w ciągu roku 12,5% poziomu docelowego.

[...]

6. Zastosowanie mają akty delegowane precyzujące pojęcie korygowania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, przyjęte przez Komisję na mocy art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE.

7. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, przyjmuje w ramach aktów delegowanych, o których mowa w ust. 6, akty wykonawcze w celu określenia warunków wykonania przepisów ust. 1, 2 i 3, w szczególności w odniesieniu do:

- a) stosowania metodyki obliczania składek indywidualnych;
- b) praktycznych warunków dotyczących przypisywania instytucjom czynników ryzyka określonych w akcie delegowanym”.

4 Rozporządzenie nr 806/2014 zostało uzupełnione, w odniesieniu do owych składek ex ante, rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określającym jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz SRF (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

5 Ponadto rozporządzenie nr 806/2014 i rozporządzenie wykonawcze 2015/81 zawierają odniesienie do niektórych przepisów zawartych w dwóch innych aktach prawnych:

- po pierwsze, w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190);
- po drugie, w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

6 Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) została ustanowiona jako agencja Unii (art. 42 rozporządzenia nr 806/2014). Jej struktura obejmuje między innymi sesję plenarną i sesję wykonawczą (art. 43 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014). Na sesji wykonawczej SRB podejmuje wszelkie decyzje dotyczące wykonania rozporządzenia nr 806/2014, chyba że rozporządzenie to stanowi inaczej [art. 54 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014].

7 Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 r. (SRB/PS/2015/8) SRB przyjęła na sesji plenarnej regulamin SRB dotyczący sesji wykonawczej (zwany dalej „regulaminem SRB”).

8 Artykuł 9 ust. 1–3 regulaminu SRB stanowi, co następuje:

„1. Decyzje mogą być również podejmowane w drodze procedury pisemnej, chyba że co najmniej dwóch członków sesji wykonawczej, o których mowa w art. 3 ust. 1, uczestniczących w procedurze pisemnej zgłosi sprzeciw w ciągu 48 godzin od rozpoczęcia tej procedury pisemnej. W takim przypadku przedmiot zostanie włączony do porządku obrad następnej sesji wykonawczej.

2. Procedura pisemna wymaga zwykle nie mniej niż pięciu dni roboczych na rozpatrzenie przez każdego członka sesji wykonawczej. Jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań, przewodniczący może wyznaczyć krótszy termin na przyjęcie decyzji w drodze konsensusu. Zostanie wskazany powód skrócenia tego okresu.

3. Jeżeli konsensus nie może zostać osiągnięty w drodze procedury pisemnej, przewodniczący może wszcząć zwykłą procedurę głosowania zgodnie z art. 8”.

Okoliczności powstania sporu

9 Skarżąca, Hypo Vorarlberg Bank AG, dawniej Vorarlberger Landes-und Hypothekenbank AG, jest instytucją kredytową z siedzibą w uczestniczącym państwie członkowskim.

10 Decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie składek ex ante za rok 2016 r. na rzecz SRF (SRB/ES/SRF/2016/06) (zwaną dalej „pierwszą zaskarżoną decyzją”) SRB zdecydowała na sesji wykonawczej, zgodnie z art. 54 ust. 1 lit. b) i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, o wysokości składek ex ante każdej instytucji, w tym skarżącej, za rok 2016. Załącznik do tej decyzji zawiera tabelę z kwotami składek ex ante za rok 2016 wszystkich instytucji, jak również szereg innych rubryk, zatytułowanych między innymi „Method (EA)” [metoda (strefa euro)] oraz „Risk adjustment factor in the EA environment” (czynnik korygujący według profilu ryzyka w kontekście strefy euro).

11 Tego samego dnia SRB przedłożyła krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanym dalej „NRA”) kopię pliku zawierającego dane dotyczące instytucji znajdujących się na odpowiednich terytoriach objętych, odpowiednio, ich właściwością.

12 Decyzją w sprawie poboru z dnia 26 kwietnia 2016 r. Finanzmarktaufsichtsbehörde (organ nadzoru nad rynkiem finansowym, Austria), działający jako austriacki krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwany dalej „austriackim NRA”) w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia nr 806/2014, nakazał skarżącej zapłatę, do dnia 20 maja 2016 r., na jedno z jej rachunków bankowych, określonej kwoty z tytułu składek ex ante.

13 W dniu 11 maja 2016 r. skarżąca zwróciła się do austriackiego NRA o dostarczenie jej wszystkich obliczeń, decyzji i innych dokumentów SRB, które jej dotyczyły.

14 Przelewem na rachunek bankowy austriackiego NRA dokonany w dniu 19 maja 2016 r. skarżąca wpłaciła składkę ex ante za rok 2016.

15 Decyzją z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie korekty składek ex ante za rok 2016 na rzecz SRF, uzupełniającą pierwszą zaskarżoną decyzję (SRB/ES/SRF/2016/13) (zwaną dalej „drugą zaskarżoną decyzją”), SRB zmniejszyła wysokość składki skarżącej.

- 16 W załączniku do tej decyzji wskazano, w odniesieniu do każdej instytucji, początkowe kwoty składek ex ante za rok 2016, kwoty składek ex ante za rok 2016 „after IPS impact” [po zastosowaniu wskaźnika dotyczącego przynależności do instytucjonalnego systemu ochrony] i różnicę między tymi kwotami, a także, w szczególności, metodę (strefa euro) i czynnik korygujący według profilu ryzyka w kontekście strefy euro.
- 17 W dniu 22 maja 2016 r. SRB przekazała NRA kopię pliku zawierającego dane dotyczące instytucji znajdujących się na terytoriach objętych, odpowiednio, ich właściwością. Ponadto druga zaskarżona decyzja została przekazana jako załącznik do pisma w sprawie korekty składek ex ante za rok 2016, podpisanego przez wiceprzewodniczącego SRB i przesłanego do wszystkich NRA, jak również jako wzór pisma w sprawie korekty składek ex ante za rok 2016, w celu zapewnienia spójnej komunikacji ze wszystkimi instytucjami, pozostawiając jednocześnie NRA swobodę decyzji w zakresie przekazania wspomnianego pisma.
- 18 W dniu 23 maja 2016 r. austriacki NRA przesłał skarżącej drugą decyzję w sprawie poboru, zatytułowaną „*Information zum Beitrag zum Abwicklungsfonds 2016*” (informacja o składkach na rzecz SRF za rok 2016), w której powiadomił ją o korekcie jej składek ex ante za rok 2016, do którego dołączone było pismo SRB z dnia 23 maja 2016 r. Zgodnie z powyższą decyzją składki za rok 2016 zostały nieprawidłowo obliczone, w wyniku czego skarżąca zapłaciła zbyt wysoką składkę. W decyzji tej wskazano ponadto, że zwrot nadpłaconych składek nastąpi dopiero w 2017 r. Druga zaskarżona decyzja nie została dołączona do wspomnianej decyzji w sprawie poboru.
- 19 W tym względzie w ramach pierwotnego obliczenia składek ex ante za 2016 r. (zatwierdzonego przez SRB w pierwszej zaskarżonej decyzji) wskaźnik dotyczący przynależności do instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego 2015/63, został nieprawidłowo obliczony w odniesieniu do korekty profilu ryzyka, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia delegowanego 2015/63. Ten błąd w obliczeniu został skorygowany przez SRB w drugiej zaskarżonej decyzji. Mimo że skarżąca nie należy do instytucjonalnego systemu ochrony, metodyka obliczenia składek ex ante wymagała nowego obliczenia również w odniesieniu do wszystkich innych instytucji, które uiszczają składkę na podstawie profilu ryzyka (takich jak skarżąca). W wyniku nowego obliczenia w odniesieniu do skarżącej, uzyskano obowiązek uiszczenia nieznacznie niższej składki ex ante za rok 2016. W zakresie, w jakim skarżąca wpłaciła już składkę ex ante za 2016 r. na podstawie pierwotnego obliczenia, przysługiwało jej prawo do zwrotu nadpłaconych składek.
- 20 Jeżeli chodzi o składki ex ante za rok 2016, miały one zostać przekazane przez uczestniczące państwa członkowskie na rzecz SRF najpóźniej do dnia 30 czerwca 2016 r. (zob. art. 3 ust. 2. umowy międzyrządowej).
- 21 W dniu 14 czerwca 2016 r. skarżąca ponownie zwróciła się do austriackiego NRA o dostarczenie jej pewnych dokumentów, w tym pierwszej i drugiej zaskarżonej decyzji (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi decyzjami”), o których mowa w decyzjach w sprawie poboru z dnia 26 kwietnia oraz z dnia 23 maja 2016 r. Ponadto zażądała ona natychmiastowego zwrotu nadpłaconych składek.
- 22 Pismem z dnia 28 czerwca 2016 r. austriacki NRA przekazał skarżącej drugą zaskarżoną decyzję bez załącznika do niej.
- 23 W dniu 7 lipca 2016 r. skarżąca po raz kolejny zwróciła się do austriackiego NRA o przekazanie żądanych dokumentów oraz skierowała ten sam wniosek również do SRB.
- 24 W dniu 2 sierpnia 2016 r. skarżąca otrzymała pismo SRB potwierdzające otrzymanie wniosku o przekazanie dokumentów, w którym organ ten przeprosił za opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi, powołując się na potrzebę uzgodnień między różnymi służbami.

25 W dniu 20 września 2016 r. SRB przesłała skarżącej pierwszą zaskarżoną decyzję bez załącznika do niej.

Postępowanie i żądania stron

26 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 14 lipca, 7 września i 18 listopada 2016 r. skarżąca wniosła skargi zarejestrowane pod numerami T-377/16, T-645/16 i T-809/16.

27 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 września skarżąca złożyła wniosek o zastosowanie środków tymczasowych mający na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania pierwszej zaskarżonej decyzji oraz, po drugie, tymczasowy zwrot przez SRB jej składki, w oczekiwaniu na rozpatrzenie skargi o stwierdzenie nieważności.

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 grudnia 2016 r. Republika Włoska wniosła o dopuszczenie jej do udziału w sprawie T-645/16 w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.

29 Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych został oddalony postanowieniem z dnia 6 lutego 2017 r., Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank/SRB (T-645/16 R, niepublikowanym, EU:T:2017:62) z powodu braku pilnego charakteru sprawy. Postanowiono też w nim, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

30 Decyzją z dnia 9 lutego 2017 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił wniosek Republiki Włoskiej o dopuszczenie jej do sprawy T-645/16 w charakterze interwenienta.

31 W związku z tym, że strony główne wypowiedziały się w przedmiocie ewentualnego połączenia skarg w pismach procesowych, prezes ósmej izby postanowił w dniu 8 listopada 2018 r. połączyć trzy wyżej wymienione sprawy do celów ustnego etapu postępowania i wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie zgodnie z art. 68 regulaminu postępowania.

32 W pierwszym ze środków organizacji postępowania przyjętym w dniu 9 października 2017 r. na podstawie art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd wezwał SRB do przedstawienia kompletnej kopii zaskarżonych decyzji, w tym załączników do nich.

33 W piśmie z dnia 26 października 2017 r. SRB wskazała, że nie może zastosować się do środka organizacji postępowania przyjętego w dniu 9 października 2017 r., powołując się w szczególności na poufny charakter danych zawartych w załącznikach do zaskarżonych decyzji.

34 Postanowieniem w przedmiocie środków organizacji postępowania z dnia 14 grudnia 2017 r. (zwanym dalej „pierwszym postanowieniem”) Sąd nakazał SRB na podstawie art. 24 ust. 1 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 91 lit. b), art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania przedłożyć wersję jawnej i poufnej pełnego odpisu oryginału zaskarżonych decyzji wraz z odpowiednimi załącznikami do nich.

35 W piśmie z dnia 15 stycznia 2018 r. SRB przedstawiła w odpowiedzi na pierwsze postanowienie wersje jawną i poufną czterech dokumentów, tj. dwa dokumenty dotyczące pierwszej zaskarżonej decyzji oraz dwa dokumenty dotyczące drugiej zaskarżonej decyzji, a mianowicie, po pierwsze, dwustronicowy dokument w formacie PDF, zawierający zeskanowany, podpisany dokument papierowy z tekstem zaskarżonej decyzji oraz, po drugie, dokument w formacie PDF wygenerowany cyfrowo, zawierający dane liczbowe i stanowiący załącznik do omawianej decyzji.

36 W związku z odpowiedzią SRB na pierwsze postanowienie Sąd przyjął w dniu 12 marca 2018 r. drugi środek organizacji postępowania i zwrócił się do SRB, po pierwsze, o wyjaśnienie, jaki format miały załączniki w chwili wydania zaskarżonych decyzji, a po drugie, gdyby załączniki te zostały

przedstawione w formacie cyfrowym, o wyjaśnienie i dostarczenie wszystkich technicznych elementów uwierzytelnienia niezbędnych do wykazania, że wygenerowane dane cyfrowe przedstawione Sądowi w formacie PDF odpowiadają temu, co zostało rzeczywiście przedstawione do podpisu i przyjęte przez SRB podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r., a także, po trzecie, o przedstawienie uwag dotyczących kwestii zaistnienia, z prawnego punktu widzenia, zaskarżonych decyzji oraz kwestii poszanowania istotnych wymogów proceduralnych.

- 37 W piśmie z dnia 27 marca 2018 r. SRB odpowiedziała na drugi środek organizacji postępowania. W odniesieniu do drugiego żądania, o którym mowa w pkt 36 powyżej, SRB wskazała, że nie mogła się do niego zastosować ze względu na poufność niektórych dokumentów, które powinna przedstawić, i wniosła o przyjęcie środka dowodowego.
- 38 W dniu 2 maja 2018 r. Sąd przyjął nowe postanowienie w sprawie środków dowodowych, nakazujące SRB zastosowanie się do drugiego żądania zawartego w środku organizacji postępowania z dnia 12 marca 2018 r. (zwane dalej „drugim postanowieniem”).
- 39 Pismem z dnia 9 maja 2018 r., które zostało załączone do akt decyzją z dnia 22 maja 2018 r., skarżąca przedstawiła nowe dowody, a mianowicie szesnaście tymczasowych decyzji SRB ustalających czynniki w ramach metodyki obliczania wysokości składek za rok 2016.
- 40 Pismem z dnia 18 maja 2018 r. sprostowanym w dniu 29 czerwca 2018 r. SRB zastosowała się do drugiego postanowienia i przedstawiła, w wersjach poufnej i jawnej, dokument zatytułowany „Techniczne informacje dotyczące identyfikacji”, tekst czterech wiadomości e-mail SRB z dnia 13 kwietnia 2016 r., godz. 17.41, z dnia 15 kwietnia 2016 r., godz. 19.04 i godz. 20.06 i 21.25 oraz z dnia 19 maja 2016 r., godz. 21.25, a także klucz USB zawierający dwa pliki w formacie XLSX i dwa pliki w formacie TXT.
- 41 Postanowieniem z dnia 12 lipca 2018 r., po przeprowadzeniu badania przewidzianego w art. 103 § 1 regulaminu postępowania, Sąd usunął z akt poufne wersje dokumentów przedstawionych przez SRB w odpowiedzi na pierwsze i drugie postanowienie, z wyjątkiem zapisanych na nośnikach USB plików w formacie TXT, przedstawionych przez SRB w dniu 18 maja 2018 r. i niezawierających żadnych informacji poufnych, które to pliki zostały załączone do akt w formie papierowej.
- 42 W dniu 12 lipca 2018 r., w drodze trzeciego środka organizacji postępowania przyjętego na podstawie art. 89 regulaminu postępowania Sąd wezwał skarżącą i interwenienta do przedstawienia uwag dotyczących odpowiedzi SRB w przedmiocie środków organizacji postępowania i środków dowodowych, o których mowa w pkt 32, 34, 36 i 38 powyżej.
- 43 Pismem z dnia 30 lipca 2018 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi. Interwenient nie przedstawił uwag.
- 44 Na wniosek ósmej izby Sądu Sąd postanowił – na podstawie art. 28 regulaminu postępowania – o przekazaniu spraw składowi powiększonemu.
- 45 W skardze zarejestrowanej pod numerem T-377/16 skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona zwrot składek nadpłaconych w wyniku ustalenia wysokości składek na rzecz SRF za rok 2017;
 - obciążenie SRB kosztami postępowania.

- 46 W skardze zarejestrowanej pod numerem T-645/16 skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji przynajmniej w części, w jakiej jej ona dotyczy;
 - obciążenie SRB kosztami postępowania.
- 47 W skardze zarejestrowanej pod numerem T-809/16 skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, przynajmniej w części, w jakiej jej one dotyczą;
 - obciążenie SRB kosztami postępowania.
- 48 SRB wnosi do Sądu o:
- w każdej z trzech skarg zarejestrowanych pod numerami T-377/16, T-645/16 i T-809/16 stwierdzenie niedopuszczalności skargi lub ewentualnie oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - w każdej z trzech skarg zarejestrowanych pod numerami T-377/16, T-645/16 i T-809/16, ewentualnie, gdyby Sąd uznał, że należy uwzględnić co najmniej jeden z zarzutów skarżącej, ograniczenie w czasie skutków stwierdzenia nieważności, które miałyby zastosowanie dopiero sześć miesięcy po uprawomocnieniu się wyroku w niniejszej sprawie;
 - w każdej z trzech skarg zarejestrowanych pod numerami T-377/16, T-645/16 i T-809/16 w każdym wypadku – obciążenie skarżącej kosztami postępowania oraz wydatkami poniesionymi przez SRB;
 - w sprawach T-645/16 i T-809/16, w przypadku uznania przez Sąd za dopuszczalne w całości lub w części skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez skarżącą w sprawach T-377/16, T-645/16 i T-809/16, połączenie tych spraw zgodnie z art. 68 regulaminu postępowania.
- 49 W sprawie T-645/16 Republika Włoska wnosi do Sądu o:
- uznanie skargi za dopuszczalną;
 - uwzględnienie zarzutu drugiego, bez potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

- 50 W pierwszej kolejności SRB przypomina, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna wyłącznie na akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich, co nie ma miejsca ani w przypadku pierwszej, ani drugiej zaskarżonej decyzji. Zatwierdzenie wysokości składek ex ante za rok 2016 i późniejsze przekazanie wyników NRA przez SRB na sesji wykonawczej nie rodzi bowiem obowiązku opłacania tych składek przez instytucje. Tego rodzaju obowiązek powstałby jedynie wówczas, gdyby właściwy NRA przyjął na mocy prawa krajowego akt prawny.
- 51 W drugiej kolejności SRB podnosi, że jej decyzje nie są skierowane do skarżącej (art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014) i że zaskarżone decyzje nie dotyczą tej ostatniej bezpośrednio. SRB oblicza składki ex ante należne od każdej instytucji zgodnie z metodyką opisaną w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 i rozporządzeniu wykonawczym 2015/81 w ścisłej współpracy z NRA (art. 4 rozporządzenia wykonawczego 2015/81 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014). Powyższe

obliczenie SRB nie wywołuje bezpośredniego skutku w stosunku do instytucji w tym sensie, że nie ma ono takiego wpływu na status prawny instytucji. Chociaż SRB, podobnie jak NRA, odgrywa znaczącą rolę w procesie przygotowawczym obliczania kwoty składek, ma ona bezpośredni wpływ na status prawny instytucji jedynie w przypadku, gdy NRA pobierają składki. Wyłącznie NRA, a nie SRB, są uprawnione do zapewnienia, aby instytucje prawidłowo dokonywały zapłaty składek zgodnie z właściwym prawem proceduralnym i materialnym, a w razie konieczności – do nałożenia na nie takiego obowiązku.

- 52 Nakładając na NRA obowiązek pobierania składek ex ante, prawodawca Unii zdecydował, że składki obliczane w ten sposób przez SRB, są pobierane przez krajowe organy zgodnie z uprawnieniami przyznanymi im przez krajowe prawo proceduralne lub materialne. Jest to również zgodne z uzasadnieniem umowy międzyrządowej. W związku z tym akty przyjęte przez NRA na mocy ich prawa krajowego powinny móc zostać zakwestionowane przed sądami krajowymi, a jeżeli przed sądem krajowym pojawiłyby się pytania dotyczące ważności lub wykładni aktów instytucji lub agencji Unii, sąd ten mógłby zwrócić się do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE. Okoliczność, że w swoim wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r. Bundesverwaltungsgericht (federalny sąd administracyjny, Austria) orzekł, iż jedynie Trybunał jest właściwy do rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności dotyczącej obliczenia i pobrania składek ex ante, nie ma znaczenia, ponieważ taki wniosek sądu krajowego nie jest w niniejszej sprawie istotny. Wyłącznie bowiem Trybunał jest uprawniony do określenia swojej właściwości.
- 53 W trzeciej kolejności SRB podnosi, że do Sądu należy sprawdzenie ex officio, czy termin przewidziany w art. 263 ust. 6 TFUE jest przestrzegany, a jeśli tak nie jest – odrzucić skargę. SRB zauważa, że zaskarżone decyzje nie zostały opublikowane, lecz zostały doręczone NRA będącym ich adresatami oraz że skarżąca nie była jednym z tych adresatów. Skarżąca zapoznała się jednak w inny sposób z zaskarżonymi decyzjami. Powinna była zatem wnieść swoją skargę w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym powzięła wiedzę o tych decyzjach, czyli od momentu, w którym szczegółowo zapoznała się z ich treścią.
- 54 Według SRB decyzja w sprawie poboru przesłana przez austriackie NRA w dniu 26 kwietnia 2016 r. zawierała wystarczająco precyzyjne informacje, aby skarżąca mogła powziąć niezbędną wiedzę na temat pierwszej zaskarżonej decyzji, w związku z czym termin do wniesienia odwołania rozpoczął bieg w dniu 27 kwietnia 2016 r., tj. w dniu otrzymania tej decyzji, i upłynął w dniu 7 lipca 2016 r. W związku z tym rzeczone trzy skargi zostały wniesione po upływie wyznaczonego terminu i były spóźnione, jeśli chodzi o pierwszą zaskarżoną decyzję. Zdaniem SRB ma to również wpływ na dopuszczalność skarg w odniesieniu do drugiej zaskarżonej decyzji. W istocie w zakresie, w jakim decyzja ma jedynie na celu obniżenie wysokości składki ex ante za rok 2016, skarżąca nie ma interesu prawnego, aby kwestionować tę decyzję oddzielnie. Ponadto w ramach skargi zarejestrowanej pod numerem T-809/16 SRB precyzuje, że decyzja w sprawie poboru austriackiego NRA z dnia 23 maja 2016 r. została otrzymana przez skarżącą w dniu 27 maja 2016 r., w związku z czym skarga ta jest w szczególności również niedopuszczalna ze względu na przekroczenie terminu.
- 55 W czwartej kolejności, w odniesieniu do skarg zarejestrowanych pod numerami T-645/16 i T-809/16, SRB twierdzi, że są one niedopuszczalne ze względu na to, iż mają one ten sam przedmiot i dotyczą tych samych stron, co skarga zarejestrowana pod numerem T-377/16.
- 56 Po piąte, jeśli chodzi o skargę zarejestrowaną pod numerem T-809/16, SRB uważa, że przedstawiony przez skarżącą argument, zgodnie z którym dostęp do decyzji SRB na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) jest równoznaczny z formalnym doręczeniem adresatowi i stanowi nowy początek biegu terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, nie jest właściwy. Według SRB adresaci decyzji są bowiem identyfikowani w momencie przyjęcia owych decyzji, na podstawie obowiązujących ram prawnych. Fakt, że decyzje te są następnie przekazywane stronom trzecim nie oznacza, że należy je

uznać za ich adresatów. W konsekwencji, jako że trzecia skarga ma dokładnie ten sam przedmiot, dotyczy tych samych stron, tych samych zarzutów i tych samych decyzji co dwie pierwsze skargi, powinna ona zostać uznana za niedopuszczalną.

- 57 Skarżąca kwestionuje te argumenty i uważa, że wszystkie trzy skargi są dopuszczalne.
- 58 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 59 Artykuł 263 akapit czwarty TFUE ogranicza zatem możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności przez osobę fizyczną lub prawną do trzech kategorii aktów, a mianowicie, po pierwsze, aktów, których osoba ta jest adresatem; po drugie, aktów, których nie jest ona adresatem, lecz które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie; oraz po trzecie, aktów regulacyjnych, których nie jest adresatem, lecz które dotyczą jej bezpośrednio oraz nie wymagają środków wykonawczych (zob. postanowienie z dnia 10 grudnia 2013 r., von Storch i in./ EBC, T-492/12, niepublikowane, EU:T:2013:702, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 60 W odniesieniu do przesłanki przewidzianej w art. 263 akapit pierwszy TFUE z utrwalonego orzecznictwa wynika, że akty lub decyzje, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, stanowią jedynie te środki, które wywołują wiążące skutki prawne mogące mieć wpływ na interesy strony skarżącej poprzez spowodowanie istotnej zmiany jej sytuacji prawnej (zob. postanowienie z dnia 21 kwietnia 2016 r., Borde i Carbonium/Komisja, C-279/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:297, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 61 Ponadto w przypadku aktów bądź decyzji, których wydanie następuje w kilku etapach, w szczególności po zakończeniu postępowania wewnętrznego, aktami podlegającymi zaskarżeniu są co do zasady jedynie te akty, które w sposób definitywny określają stanowisko instytucji po zakończeniu owego postępowania, z wyłączeniem aktów tymczasowych, które służą jedynie przygotowaniu wydania ostatecznej decyzji (zob. postanowienie z dnia 9 marca 2016 r., Port autonome du Centre et de l'Ouest i in./Komisja, T-438/15, EU:T:2016:142, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 62 Co więcej, z orzecznictwa wynika, że w sytuacji gdy skarga o stwierdzenie nieważności zostaje złożona przez nieuprzywilejowaną stronę skarżącą na akt, który nie jest do niej skierowany, wymóg, aby wiążące skutki prawne zaskarżanego aktu były tego rodzaju, że mogą wpłynąć na interes tej strony w taki sposób, iż zmieniają w określony sposób jej sytuację prawną, częściowo pokrywa się z wymogami określonymi w art. 263 akapit czwarty TFUE (zob. postanowienie z dnia 6 marca 2014 r., Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development/Komisja, C-248/12 P, niepublikowane, EU:C:2014:137, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 W tym względzie, z jednej strony, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, osoba fizyczna lub prawna, która nie jest adresatem decyzji, może utrzymywać, że decyzja ta dotyczy jej indywidualnie tylko wtedy, gdy decyzja ta ma wpływ na sytuację tej osoby ze względu na szczególne dla niej cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia ją od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyroki z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; z dnia 2 kwietnia 1998 r., Greenpeace Council i in./Komisja, C-321/95 P, EU:C:1998:153, pkt 7, 28).
- 64 Z drugiej strony zgodnie z utrwalonym orzecznictwem warunek polegający na tym, iż zaskarżona decyzja musi dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio, wymaga, aby zaskarżony akt oddziałował na sytuację prawną jednostki bezpośrednio i, po drugie, nie pozostawiał żadnej swobody oceny swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter czysto

automatyczny i wynikać z samego tego przewidzianego w prawie Unii uregulowania, bez stosowania żadnych norm pośrednich (zob. wyrok z dnia 22 marca 2007 r., Regione Siciliana/Komisja, C-15/06 P, EU:C:2007:183, pkt 31 i przytoczone orzecznictwo).

- 65 Z orzecznictwa wynika w sposób jasny, że nawet jeśli zaskarżony akt, w celu wywarcia wpływu na sytuację prawną jednostek, oznacza w sposób konieczny przyjęcie środków wykonawczych, warunek bezpośredniego oddziaływania jest jednak uważany za spełniony, jeżeli akt ten nakłada obowiązki na adresata w celu jego wykonania i jeżeli ten adresat jest automatycznie zobowiązany do przyjęcia środków zmieniających sytuację prawną strony skarżącej (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2015 r., Federcoopesca i in./Komisja, T-312/14, EU:T:2015:472, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 Jak bowiem przypomniał rzecznik generalny M. Wathelet w opinii w sprawie Stichting Woonpunt i in./Komisja (C-132/12 P, EU:C:2013:335, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo) brak zakresu swobody działania państw członkowskich prowadzi do eliminacji wyraźnego braku bezpośredniego związku między aktem Unii i stroną postępowania sądowego. Innymi słowy – w celu uniemożliwienia bezpośredniego oddziaływania zakres swobodnego uznania autora aktu pośredniego mającego na celu wykonanie aktu Unii nie może być czysto formalny. Powinien on być źródłem oddziaływania prawnego wobec skarżącego.
- 67 W niniejszym przypadku, po pierwsze, z obowiązujących przepisów, a w szczególności z art. 54 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 i art. 70 ust. 2 tego samego rozporządzenia wynika, że zarówno konkretnym podmiotem obliczającym składki indywidualne, jak i podmiotem, który wydał decyzję zatwierdzającą te składki, jest SRB. Okoliczność, że istnieje współpraca między SRB a NRA, nie zmienia tego stwierdzenia. (postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 27).
- 68 Jedynie bowiem SRB ma kompetencję do obliczania „po konsultacji z EBC lub właściwym organem krajowym oraz w ścisłej współpracy z [NRA]” składek ex ante instytucji (art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014). Ponadto NRA mają wynikający z prawa Unii obowiązek pobierania wskazanych składek ustalonych decyzją SRB (art. 67 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014).
- 69 Decyzje SRB ustalające, zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, składki ex ante mają zatem charakter ostateczny.
- 70 W konsekwencji nie można zaskarżonych decyzji uznać za środki czysto przygotowawcze lub środki pośrednie, jako że po zakończeniu postępowania ostatecznie określają pozycję SRB, w odniesieniu do składek.
- 71 Po drugie, należy zauważyć, że niezależnie od różnic terminologicznych między wersjami językowymi art. 5 rozporządzenia wykonawczego 2015/81, organami, do których zwraca się SRB, będąca autorem decyzji ustalającej składki ex ante, są NRA, a nie instytucje. W wykonaniu właściwych przepisów NRA są w istocie jedynymi podmiotami, do których podmiot wydający sporną decyzję jest zobowiązany ją przesłać, a zatem w ostatecznym rozrachunku adresatami tej decyzji w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. (postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 28).
- 72 Stwierdzenie, że NRA mają status adresatów decyzji SRB w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, potwierdza ponadto fakt, że w systemie ustanowionym rozporządzeniem nr 806/2014 i zgodnie z art. 67 ust. 4 tego rozporządzenia są one zobowiązane do poboru od instytucji indywidualnych składek ustanowionych przez SRB (postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 29).

- 73 O ile instytucje nie są zatem adresatami zaskarżonych decyzji, o tyle jednak, wbrew temu co twierdzi interwenient, decyzje te dotyczą ich indywidualnie i bezpośrednio, w zakresie, w jakim odnoszą się one do nich ze względu na pewne szczególne dla nich cechy lub sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji oraz w zakresie w jakim wywołują bezpośrednie skutki dla ich sytuacji prawnej i nie pozostawiają żadnego zakresu uznania adresatom, których obowiązkiem jest ją wykonać.
- 74 W tym względzie, po pierwsze, zaskarżone decyzje wymieniają nazwy każdej z instytucji i ustalają, lub w przypadku drugiej zaskarżonej decyzji – dostosowują, jej indywidualną składkę. Wynika z tego, że zaskarżone decyzje dotyczą indywidualnie instytucji, w tym skarżącej.
- 75 Po drugie, jeśli chodzi o bezpośrednie oddziaływanie, należy wskazać, że NRA, które są odpowiedzialne za wykonanie zaskarżonych decyzji, nie dysponują żadnym zakresem uznania w odniesieniu do kwot indywidualnych składek określonych w tych decyzjach. W szczególności NRA nie mogą zmieniać tych kwot i są zobowiązane do pobrania ich od danych instytucji.
- 76 Ponadto, jeśli chodzi o dokonane przez SRB odniesienie do umowy międzyrządowej w celu zakwestionowania bezpośredniego oddziaływania na skarżącą, należy wskazać, że umowa ta nie dotyczy poboru przez NRA składek ex ante od instytucji za rok 2016, lecz jedynie przekazania tych składek na rzecz SRF.
- 77 Jak bowiem wynika z przepisów rozporządzenia nr 806/2014 (zob. motyw 20 i art. 67 ust. 4 tego rozporządzenia) oraz umowy międzyrządowej [zob. motyw 7, art. 1 lit. a) i art. 3 umowy międzyrządowej] pobieranie składek odbywa się na mocy prawa Unii (czyli dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia nr 806/2014), natomiast przekazywanie tych składek na rzecz SRF odbywa się na mocy umowy międzyrządowej.
- 78 Tak więc, nawet jeśli prawny obowiązek instytucji dotyczący opłacenia kwot należnych z tytułu ich składek ex ante na rachunki wskazane przez NRA wymaga przyjęcia przez te organy aktów krajowych, faktem pozostaje, że decyzje SRB ustalające wysokość indywidualnych składek instytucji dotyczą ich bezpośrednio.
- 79 Z powyższego wynika, że zaskarżone decyzje dotyczą skarżącej indywidualnie i bezpośrednio.
- 80 W odniesieniu do terminu do wniesienia skargi należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE skargi o stwierdzenie nieważności wnoszone są w terminie dwóch miesięcy od, stosownie do przypadku, daty publikacji aktu lub jego notyfikowania stronie skarżącej lub, w razie ich braku, daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.
- 81 W niniejszej sprawie zaskarżone decyzje nie zostały opublikowane i nie zostały doręczone skarżącej, która nie jest ich adresatem.
- 82 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w braku publikacji lub notyfikacji termin na wniesienie skargi rozpoczyna swój bieg dopiero od momentu, gdy zainteresowana osoba zapoznała się z dokładnym brzmieniem i uzasadnieniem danego aktu, pod warunkiem że zażądała pełnej treści w rozsądnym terminie. Z tym zastrzeżeniem termin do wniesienia skargi może rozpocząć bieg dopiero od momentu, gdy zainteresowana osoba trzecia dokładnie zapoznała się z treścią i uzasadnieniem danego aktu w sposób umożliwiający jej użyteczne skorzystanie z prawa do wniesienia skargi (zob. postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 83 Tym samym, przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE dwumiesięczny termin, który w przypadku braku publikacji lub notyfikacji aktu mogącego być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności rozpoczyna bieg od dnia, w którym strona skarżąca się z nim zapoznała, odróżnia się od rozsądnego

terminu, jaki przysługuje tej stronie do żądania przekazania pełnego tekstu tego aktu w celu dokładnego zapoznania się z nim (zob. postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 84 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca otrzymała, podobnie jak wszystkie instytucje, których dotyczy zapłata składki *ex ante* za rok 2016 na rzecz SRF, niezbędne dokumenty i kwestionariusze w ramach dostarczenia danych umożliwiających obliczenie składek indywidualnych przez SRB. Owe dokumenty i kwestionariusze informowały skarżącą, że składka na rzecz SRF została obliczona przez SRB.
- 85 Ponadto, skarżąca dowiedziała się o istnieniu pierwszej zaskarżonej decyzji z decyzji w sprawie poboru austriackiego NRA z dnia 26 kwietnia 2016 r., doręczonej w dniu 27 kwietnia 2016 r., a o istnieniu drugiej zaskarżonej decyzji – z decyzji w sprawie poboru wydanej przez ten organ w dniu 23 maja 2016 r., otrzymanej w dniu 27 maja 2016 r.
- 86 Skarżąca wniosła pierwszą skargę, zarejestrowaną pod numerem T-377/16, w dniu 14 lipca 2016 r., tj. po upływie ponad dwóch miesięcy i dziesięciu dni po otrzymaniu informacji w dniu 27 kwietnia 2016 r. o decyzji w sprawie poboru austriackiego NRA z dnia 26 kwietnia 2016 r. Kwestia ewentualnego przekroczenia terminu do wniesienia skargi nie powstaje natomiast w przypadku tej skargi w odniesieniu do drugiej zaskarżonej decyzji.
- 87 Należy jednak zauważyć, że skarżąca wniosła niniejszą skargę tytułem zapobiegawczym, w oczekiwaniu na przekazanie zaskarżonych decyzji, co powinno umożliwić jej szczegółowe zapoznanie się z ich treścią.
- 88 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 13, 21 i 23 powyżej – skarżąca złożyła kilka wniosków najpierw do austriackiego NRA, a następnie do SRB, w celu uzyskania zaskarżonych decyzji. Należy zatem sprawdzić, czy wnioski te zostały złożone w rozsądnym terminie, o którym mowa w pkt 82 i 83 powyżej, w momencie powzięcia wiadomości o istnieniu zaskarżonych decyzji.
- 89 „Rozsądny termin” do żądania przekazania decyzji po powzięciu wiadomości o jej istnieniu nie jest terminem zawitym wynikającym automatycznie z długości terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, lecz terminem zależnym od okoliczności danego przypadku (zob. postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., Iccrea Banca/Komisja i SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 90 Ponadto należy zauważyć, po pierwsze, że w pewnych sprawach Trybunał orzekł, iż dwumiesięczny termin, rozpoczynający bieg od daty powzięcia wiadomości o istnieniu decyzji w celu zażądania jej przekazania, przekracza rozsądny termin (zob. podobnie postanowienia: z dnia 5 marca 1993 r., Ferriere Acciaierie Sarde/Komisja, C-102/92, EU:C:1993:86, pkt 19; z dnia 10 listopada 2011 r., Agapiou Joséphidès/Komisja i EACEA, C-626/10 P, niepublikowane, EU:C:2011:726, pkt 131, 132).
- 91 Po drugie, w innych sprawach Sąd uznał, że żądanie przekazania pełnego tekstu decyzji, wniesione ponad cztery miesiące po powzięciu przez stronę skarżącą wiadomości o istnieniu aktu należy uznać za wniesione po przekroczeniu jakiegokolwiek rozsądnego terminu (zob. podobnie postanowienia: z dnia 15 lipca 1998 r., LPN i GEOTA/Komisja, T-155/95, EU:T:1998:167, pkt 44; z dnia 18 maja 2010 r., Abertis Infraestructuras/Komisja, T-200/09, niepublikowane, EU:T:2010:200, pkt 63).
- 92 W świetle okoliczności niniejszej sprawy nie ma powodu, by przyjąć odmienną ocenę niż wypracowana przez Trybunał i Sąd.
- 93 W niniejszej sprawie szereg wniosków o przekazanie zaskarżonych decyzji skierowanych do austriackiego NRA oraz SRB z dnia 7 lipca 2016 r., opisanych w pkt 13, 21 i 23 powyżej, zostało złożonych w rozsądnym terminie.

- 94 Prawdą jest, że w dniu 28 czerwca 2016 r. austriacki NRA przekazał skarżącej drugą zaskarżoną decyzję bez załącznika do niej, a w dniu 20 września 2016 r. SRB przekazała skarżącej pierwszą zaskarżoną decyzję bez załącznika do niej. Skarżąca nie mogła zatem zapoznać się w tych datach z załącznikami do zaskarżonych decyzji w częściach jej dotyczących. Dopiero na podstawie dwóch postanowień w sprawie środków dowodowych wydanych przez Sąd, o których mowa w pkt 34 i 38 powyżej, skarżąca miała dostęp do załączników do zaskarżonych decyzji w częściach jej dotyczących.
- 95 Ponieważ, po pierwsze, wnioski o przekazanie zaskarżonych decyzji zostały złożone w rozsądnym terminie, a po drugie, trzy skargi zarejestrowane pod numerami T-377/16, T-645/16 i T-809/16 zostały wniesione zanim skarżąca uzyskała dostęp do zaskarżonych decyzji wraz z załącznikami do nich w dotyczących jej częściach, należy stwierdzić, że te trzy skargi nie zostały wniesione z opóźnieniem.
- 96 Jednakże w odniesieniu do argumentu dotyczącego zawisłości sporu podniesionego zasadniczo przez SRB, utrzymującej, że skargi zarejestrowane pod numerami T-645/16 i T-809/16 należy uznać za niedopuszczalne w zakresie, w jakim mają one ten sam przedmiot i dotyczą tych samych stron co skarga zarejestrowana pod numerem T-377/16, należy przypomnieć utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym skarga wniesiona w sprawie, w której toczy się już spór pomiędzy tymi samymi stronami, oparta na tych samych zarzutach i zmierzająca do stwierdzenia nieważności tego samego aktu prawnego, winna zostać odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na zawisłość sporu (wyrok z dnia 24 listopada 2005 r., Włochy/Komisja, C-138/03, C-324/03 i C-431/03, EU:C:2005:714, pkt 64; zob. też podobnie wyrok z dnia 22 września 1988 r., Francja/Parlament, 358/85 i 51/86, EU:C:1988:431, pkt 12).
- 97 Dwie skargi zarejestrowane pod numerami T-377/16 i T-645/16 zostały wniesione przed przekazaniem zaskarżonych decyzji tytułem zapobiegawczym, na wypadek gdyby termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE mógł rozpocząć bieg już od dnia otrzymania decyzji w sprawie poboru dotyczącej pierwszej zaskarżonej decyzji.
- 98 Co się tyczy trzeciej skargi, zarejestrowanej pod numerem T-809/16, w zakresie, w jakim zdaniem skarżącej SRB przyznała jej dostęp do zaskarżonych decyzji w dniu 20 września 2016 r., skarżąca uważa, że stanowi to punkt wyjścia do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności i że w związku z tym nie jest ona spóźniona. W świetle tej wykładni skarżąca przyznaje, że skargi o stwierdzenie nieważności wniesione tytułem zapobiegawczym mogły ewentualnie zostać wniesione zbyt wcześnie. Skarżąca twierdzi jednak, że ponieważ została ona powiadomiona o treści zaskarżonych decyzji dopiero w dniu 20 września 2016 r., od tego momentu okazało się, że zaskarżone decyzje mogły być nierozzerwalnie powiązane, o czym, zdaniem skarżącej, mogła ona nie wiedzieć w chwili wniesienia dwóch pierwszych skarg o stwierdzenie nieważności. W celu zagwarantowania sobie możliwości ochrony sądowej skarżąca wniosła zatem trzecią skargę na zaskarżone decyzje.
- 99 Jej zdaniem skarga w sprawie T-809/16 nie jest identyczna ze skargą w sprawach T-377/16 i T-645/16, zarówno ze względu na to, że ma ona odrębny przedmiot, jak i ze względu na zmianę sytuacji z powodu przekazania tych dwóch zaskarżonych decyzji bez załączników do nich w dniu 20 września 2016 r.
- 100 W niniejszym przypadku wszystkie trzy skargi dotyczą tych samych stron, z wyjątkiem sprawy T-645/16, w której bierze udział interwenient. Jednakże przesłanka niedopuszczalności ze względu na zawisłość sporu w odniesieniu do identyczności stron odnosi się do stron głównych, a nie interwenientów, w związku z czym przesłanka ta jest spełniona.
- 101 Ponadto wszystkie trzy skargi mają na celu stwierdzenie nieważności tych samych aktów prawnych, z wyjątkiem sprawy T-645/16, która zmierza do stwierdzenia nieważności jedynie pierwszej zaskarżonej decyzji. Ponieważ przedmiot sprawy T-645/16 stanowi przedmiot dwóch pozostałych spraw, T-377/16

i T-809/16, które mają na celu stwierdzenie nieważności dwóch zaskarżonych decyzji, przesłanka niedopuszczalności ze względu na zawisłość sprawy w odniesieniu do identyczności zaskarżonych aktów jest również spełniona w niniejszym przypadku.

- 102 Wreszcie w odniesieniu do przesłanki niedopuszczalności ze względu na zawisłość sporu w odniesieniu do tych samych zarzutów należy stwierdzić, że na poparcie skarg w sprawach T-645/16 i T-809/16 przedstawiono dwa zarzuty podniesione już w ramach pierwszej skargi, w sprawie T-377/16, która zawiera cztery zarzuty. Zarzuty podniesione we wcześniejszych sprawach T-645/16 i T-809/16 zostały zatem zawarte w pierwszej skardze w sprawie T-377/16.
- 103 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarga w sprawie T-377/16 jest dopuszczalna, a dwie skargi w sprawach T-645/16 i T-809/16 są niedopuszczalne ze względu na zawisłość sporu.

Co do istoty

- 104 Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi cztery zarzuty. Zdaniem skarżącej, wydając zaskarżone decyzje, SRB naruszyła istotne wymogi proceduralne, po pierwsze, naruszając obowiązek uzasadnienia (zarzut pierwszy) oraz po drugie, ze względu na brak doręczenia w całości zaskarżonych decyzji (zarzut drugi). Ponadto skarżąca podnosi dwa zarzuty oparte, po pierwsze, na tym, że jej składka za rok 2016 została poddana niedostatecznej korekcie (zarzut trzeci), a po drugie na tym, że zwrot nadpłaconych składek dopiero w 2017 r. jest niezgodny z prawem (zarzut czwarty).
- 105 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca formułuje zarzuty dotyczące procedury przyjęcia zaskarżonych decyzji dopiero w dwóch pismach z dnia 9 maja i 30 lipca 2018 r. wysłanych do Sądu po otrzymaniu odpowiedzi SRB na pytania pierwsze i drugie. Argumenty podniesione przez skarżącą w tym względzie dotyczą przede wszystkim jej argumentacji mającej na celu wykazanie naruszeń istotnych wymogów proceduralnych w zarzutach dotyczących naruszenia obowiązku uzasadnienia i braku doręczenia w całości zaskarżonych decyzji.
- 106 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzuty dotyczące naruszenia przepisów proceduralnych oraz zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie poszanowania wymogów formalnych dotyczących przyjęcia zaskarżonych decyzji

- 107 Po pierwsze, w pismach z dnia 9 maja i 30 lipca 2018 r. skarżąca stwierdziła, że podpisy znajdujące się na zaskarżonych decyzjach są całkowicie identyczne i że SRB nie wyjaśniła, w jaki sposób zapewniono autentyczność ewentualnego polecenia przewodniczącej SRB dotyczącego skorzystania z podpisu elektronicznego. Ponadto skarżąca wskazała, że załączniki do decyzji zostały przesłane w formie cyfrowej, za pośrednictwem wiadomości e-mail, członkom i obserwatorom sesji wykonawczej, podczas gdy w piśmie z dnia 13 września 2016 r. SRB, ze względów bezpieczeństwa, stanowczo odmówiła przesłania jej tych samych dokumentów drogą elektroniczną lub pocztą. W piśmie z dnia 9 maja 2018 r. skarżąca wniosła do Sądu o zastosowanie środków organizacji postępowania zgodnie z art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału w związku z art. 89 ust. 3 lit. a) i b) regulaminu postępowania mających w szczególności na celu zwrócenie się do SRB o wyjaśnienie kwestii o charakterze proceduralnym.
- 108 Po drugie, w piśmie z dnia 30 lipca 2018 r. skarżąca stwierdziła, że pierwsza zaskarżona decyzja zawiera szereg nieprawidłowości proceduralnych. Wskazała ona przede wszystkim, że stanowiące odpowiedzi wiadomości e-mail członków sesji wykonawczej SRB, z których powinna wynikać ich zgoda na wydanie decyzji w drodze procedury pisemnej, nie zostały przedstawione Sądowi. Następnie skarżąca podniosła, że po stwierdzeniu nieścisłości w obliczeniach decyzja wydana w drodze procedury

pisemnej uległa zmianie wieczorem w dniu 15 kwietnia 2016 r., po tym jak zinterpretowano milczenie członków sesji wykonawczej SRB jako wyrażenie przez nich zgody, bez przedstawienia jakiegokolwiek terminu do wyrażenia ewentualnych zastrzeżeń w odniesieniu do wymiany korespondencji SRB z członkami sesji wykonawczej. Skarżąca zauważyła, że owe wiadomości nie zostały wysłane do jednego z członków sesji wykonawczej w szczególności oraz że nie przedstawiono Sądowi żadnego wyjaśnienia, ani żadnego dowodu dotyczącego powiadomienia tego członka w inny sposób. Taka procedura wydania decyzji jest sprzeczna zarówno z zasadą dobrej administracji, wypracowaną w orzecznictwie i ujętą w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak i z regulaminem SRB, a w szczególności jego art. 9 ust. 1 i 2 i art. 11. Wreszcie skarżąca zakwestionowała format projektów decyzji przesłanych w dniach 15 kwietnia i 19 maja 2016 r., a mianowicie rozpowszechnianie dokumentów, głównie w formie plików XLSX, drogą elektroniczną. Obliczeń nie należy wykonywać w dokumencie XLSX, w którym wszystkie przyjęte lub pośrednie wartości mogą zostać zmienione w dowolnym momencie, czy to przypadkowo, czy też celowo. Ponadto w braku możliwego do zweryfikowania podpisu elektronicznego, który mógłby zagwarantować, że kwoty określone jako składki nie zostały sfałszowane lub zmienione, nie jest możliwe ustalenie, który dokument DOCX, XLSX lub PDF stanowi „podpisany oryginał” kwot ustalonych dla każdej z instytucji.

- 109 W piśmie z dnia 27 marca 2018 r. SRB podniosła, że w ramach procedury przyjęcia zaskarżonych decyzji nie doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. W piśmie z dnia 6 czerwca 2018 r. SRB stwierdziła, że bezpieczeństwo w ramach przesyłania wiadomości e-mail było zawsze zapewnione i nie miało to wpływu na treść i zgodność z prawem obliczania składek ex ante. W związku z tym aspekt ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi.
- 110 Ponadto, w odniesieniu do złożonego przez skarżącą wniosku o zastosowanie środków organizacji postępowania, w piśmie z dnia 11 września 2018 r. SRB zasadniczo zwróciła się do Sądu o jego oddalenie z uwagi na naruszenie art. 88 § 2 regulaminu postępowania w zakresie, w jakim skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego środki te miały być użyteczne dla potrzeb niniejszego postępowania i mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia skargi.
- 111 Należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż z uwagi na to, że element intelektualny i element formalny stanowią nierozdzielalną całość, sformułowanie danego aktu w formie pisemnej jest niezbędnym wyrazem woli organu, który ją przyjmuje (wyroki: z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 70 i z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 38).
- 112 Celem uwierzytelnienia aktu jest zapewnienie pewności prawnej poprzez utrwalenie tekstu przyjętego przez podmiot wydający akt i stanowi jego istotny wymóg proceduralny (wyroki z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 75 i 76 oraz z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 40, 41).
- 113 Trybunał orzekł również, że naruszenie istotnego wymogu proceduralnego ma miejsce już w braku uwierzytelnienia aktu, bez konieczności wykazania dodatkowo, że akt jest dotknięty inną wadą, lub że brak uwierzytelnienia wyrządził szkodę osobie powołującej się na ten brak (wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 42).
- 114 Kontrola poszanowania formalności uwierzytelnienia i tym samym pewności aktu jest warunkiem wstępnym wszelkiej innej kontroli, takiej jak kontrola kompetencji podmiotu wydającego akt, poszanowania zasady kolegialności lub poszanowania obowiązku uzasadnienia aktów (wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 46).

- 115 Jeżeli sędzia Unii stwierdzi podczas badania przedstawionego mu aktu, że nie został on prawidłowo uwierzytelniony, do niego należy podniesienie z urzędu zarzutu dotyczącego naruszenia istotnego wymogu proceduralnego polegającego na braku prawidłowego uwierzytelnienia i w konsekwencji stwierdzenie nieważności aktu dotkniętego taką wadą (wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 51).
- 116 W tym względzie nie ma znaczenia, że brak uwierzytelnienia nie spowodował szkody dla którejś ze stron sporu. Uwierzytelnienie aktów stanowi bowiem istotny wymóg proceduralny w rozumieniu art. 263 TFUE, zasadniczy dla pewności prawa, którego naruszenie prowadzi do stwierdzenia nieważności wadliwego aktu, bez konieczności wykazania istnienia takiej szkody (wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 52; zob. również podobnie wyrok z dnia 8 września 2016 r., Goldfish i in./Komisja, T-54/14, EU:T:2016:455, pkt 47).
- 117 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności nie podnosi jako formalnego zarzutu braku uwierzytelnienia, lecz wyraża wątpliwości co do autentyczności podpisu przewodniczącej SRB na zaskarżonych decyzjach.
- 118 W każdym wypadku z orzecznictwa przytoczonego w pkt 115 powyżej wynika, że chodzi o kwestię, którą sąd Unii powinien podnieść z urzędu.
- 119 W tym względzie należy zauważyć, że w odpowiedzi na pierwsze postanowienie zobowiązujące SRB do przedstawienia pełnej kopii oryginału zaskarżonych decyzji, w tym jedynych załączników do nich, SRB przedłożyła w dniu 15 stycznia 2018 r., w odniesieniu do każdej z tych decyzji, co się tyczy ich tekstu, dwustronicowy dokument w formacie PDF, zawierający zeskanowany, podpisany dokument papierowy z tekstem zaskarżonej decyzji, który pozwalał na przyjęcie, że strony te były rzeczywiście kopiami oryginału, tj. kopiami dokumentu formalnie przedstawionego do podpisu i przyjętego przez SRB na sesji wykonawczej. SRB nie przedstawiła żadnych kopii oryginału załączników do zaskarżonych decyzji, a jedynie, w odniesieniu do każdej z tych decyzji, wygenerowany cyfrowo dokument w formacie PDF zawierający dane liczbowe, bez elementów gwarantujących jego autentyczność.
- 120 W ramach drugiego środka organizacji postępowania, a następnie w drugim postanowieniu Sąd zwrócił się do SRB o wyjaśnienie, jaki format miały załączniki w chwili wydania zaskarżonych decyzji, oraz gdyby załączniki te zostały przedstawione w formacie cyfrowym – o wyjaśnienie i dostarczenie wszystkich technicznych elementów uwierzytelnienia niezbędnych do wykazania, że przedstawione Sądowi dokumenty wygenerowane w formacie PDF odpowiadają temu, co zostało rzeczywiście przedstawione do podpisu i przyjęte przez SRB podczas sesji wykonawczych w dniach 15 kwietnia 2016 r. i 20 maja 2016 r. Sąd zwrócił się również do SRB o przedstawienie uwag w kwestii zaistnienia z prawnego punktu widzenia zaskarżonych decyzji oraz w kwestii poszanowania istotnych wymogów proceduralnych.
- 121 W swoich odpowiedziach z dnia 27 marca i 18 maja 2018 r. na drugi środek organizacji postępowania i na drugie postanowienie SRB po raz pierwszy podniosła, że zaskarżone decyzje nie zostały wydane podczas posiedzeń członków sesji wykonawczej SRB, lecz w drodze procedury pisemnej, w formie elektronicznej, zgodnie z art. 7 ust. 5 regulaminu SRB – wedle którego wszelka komunikacja i dokumenty istotne dla sesji wykonawczej muszą być zasadniczo przekazywane drogą elektroniczną, z poszanowaniem zasad poufności, zgodnie z art. 15 regulaminu SRB oraz art. 9 regulaminu SRB.
- 122 W szczególności, jeśli chodzi o procedurę przyjęcia pierwszej zaskarżonej decyzji, z akt wynika, że w wiadomości e-mail z dnia 13 kwietnia 2016 r., wysłanej przez SRB do członków sesji wykonawczej o godz. 17.41, zawierającej trzy załączniki, w tym dokument w formacie PDF zatytułowany „Memorandum2_Final results.pdf”, wystąpiono z wnioskiem o formalne zatwierdzenie składek ex ante za 2016 r. na sesji wykonawczej SRB w dniu 15 kwietnia 2016 r. o godz. 12.00.

- 123 W wiadomości e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r. wysłanej o godz. 19.04 SRB wskazała, że popełniono błąd w obliczeniach składek, zapowiedziała wysłanie zmienionej wersji dokumentu zatytułowanego „Memorandum 2” oraz wskazała, że o ile odbiorcy nie wyrażą sprzeciwu, udzielona już zgoda będzie rozumiana jako obejmująca również kwoty skorygowane.
- 124 Wiadomością e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r., wysłaną o godz. 20.06, zapowiedziany dokument został wysłany w formacie XLSX, pod nazwą „Final results15042016.xlsx”.
- 125 W odniesieniu do procedury przyjęcia drugiej zaskarżonej decyzji, SRB wyjaśnia, że w dniu 19 maja 2016 r. o godz. 21.25 wysłała wiadomość e-mail do członków sesji wykonawczej w celu rozpoczęcia procedury pisemnej, w której to wiadomości wystąpiła z wnioskiem o zatwierdzenie korekty wyników obliczeń składek ex ante za rok 2016 i do której to wiadomości załączyła plik w formacie XLSX zatytułowany „Delta” przedstawiający wyniki skorygowanych obliczeń. Wnosiła o zatwierdzenie – „ze względu na pilny charakter sprawy” – do dnia 20 maja 2016 r., do godz. 17.00.
- 126 Wreszcie SRB stwierdziła w swoim piśmie z dnia 6 czerwca 2018 r., że dokumenty zaskarżonych decyzji zostały podpisane elektronicznie przez przewodniczącą SRB.
- 127 Należy jednak zauważyć, że SRB nie przedstawiła, ani nawet nie zaproponowała przedstawienia dowodu popierającego to twierdzenie, polegającego zasadniczo na przedłożeniu dokumentów cyfrowych i certyfikatów podpisu elektronicznego gwarantujących ich autentyczność, przedstawiła natomiast dowody, które w rzeczywistości zaprzeczają temu twierdzeniu.
- 128 Otóż w odniesieniu do tekstów zaskarżonych decyzji SRB przedstawiła dokumenty PDF zawierające na ostatniej stronie obraz odręcznego podpisu, który wydaje się być umieszczony poprzez skopiowanie i wklejenie pliku graficznego, i bez certyfikatów podpisu elektronicznego.
- 129 Jeśli chodzi o załączniki do zaskarżonych decyzji, które zawierają kwoty, odpowiednio, składek oraz ich korekt i w związku z tym stanowią istotny element decyzji – one również nie zawierają podpisu elektronicznego, mimo że nie są w żaden sposób nierozzerwalnie związane z tekstem zaskarżonych decyzji.
- 130 W celu ustalenia autentyczności załączników do zaskarżonej decyzji SRB przedstawiła, w odpowiedzi na drugie postanowienie, dokumenty w formacie TXT w celu ustalenia tożsamości wartości skrótu (hash value) tych załączników z ustalonymi wartościami skrótu dla dokumentów XLSX załączonych, odpowiednio, do wiadomości e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r. wysłanej o godz. 21.25 oraz do wiadomości e-mail z dnia 19 maja 2016 r. wysłanej o godz. 21.25.
- 131 Należy jednak zauważyć, że w celu wykazania, że załączniki do zaskarżonych decyzji zostały podpisane w formie elektronicznej, jak podniosła SRB (zob. pkt 126 powyżej), organ ten powinien był przedstawić certyfikat podpisu elektronicznego związany z tymi załącznikami, a nie dokumenty TXT zawierające wartość skrótu. Przedstawienie takich dokumentów TXT pozwala przypuszczać, że SRB nie posiadała certyfikatu podpisu elektronicznego, i że w związku z tym załączniki do zaskarżonych decyzji, wbrew temu, co twierdzi, nie były podpisane elektronicznie.
- 132 Ponadto dokumenty w formacie TXT przedstawione przez SRB nie są w żaden sposób obiektywnie lub nierozzerwalnie związane z załącznikami, o których mowa.
- 133 Należy wreszcie zauważyć, tytułem uzupełnienia, że wymagane uwierzytelnienie nie jest w żadnym wypadku uwierzytelnieniem dokumentów przekazanych do zatwierdzenia wiadomością e-mail wysłaną w dniu 15 kwietnia 2016 r. o godz. 20.06 oraz wiadomością e-mail z dnia 19 maja 2016 r. wysłaną o godz. 21.25, lecz uwierzytelnieniem dokumentów, które miały być utworzone po tym zatwierdzeniu. Dokument jest bowiem tworzony i uwierzytelniany poprzez złożenie podpisu dopiero po zatwierdzeniu.

- 134 Z powyższych rozważań wynika, że wymóg uwierzytelnienia zaskarżonych decyzji nie został spełniony.
- 135 Oprócz tych ustaleń dotyczących braku uwierzytelnienia zaskarżonych decyzji, co samo w sobie wymaga, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 113–116 powyżej, stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, Sąd uważa za właściwe sformułowanie pewnych uwag dotyczących w szczególności procedury przyjęcia pierwszej zaskarżonej decyzji.
- 136 W niniejszej sprawie, jak wskazano w pkt 122 powyżej, procedura pisemna w celu przyjęcia pierwszej zaskarżonej decyzji została wszczęta wiadomością e-mail z dnia 13 kwietnia 2016 r. wysłaną o godz. 17.41, w której wyznaczono członkom sesji wykonawczej SRB termin na zatwierdzenie projektu decyzji do dnia 15 kwietnia 2016 r. do godz. 12.00, a więc termin wynoszący mniej niż dwa dni robocze, podczas gdy termin przewidziany w art. 9 ust. 2 regulaminu SRB wynosi „zwykle nie mniej niż pięć dni roboczych”. Wbrew wymogom regulaminu SRB, wiadomość e-mail z dnia 13 kwietnia 2016 r. nie wskazuje żadnych względów uzasadniających skrócenie terminu. Nie wskazuje ona również art. 9 ust. 2 regulaminu SRB.
- 137 Ponadto, tytułem uzupełnienia należy wskazać, że SRB nie wykazała, że podjęcie decyzji w dniu 15 kwietnia 2016 r. – a nie w dniu 20 kwietnia 2016 r., który to dzień zapewniłby poszanowanie zasad proceduralnych – było podyktowane pilną sytuacją. W tym względzie należy zauważyć, że dzień 15 kwietnia 2016 r. nie stanowi terminu przewidzianego przepisami. Owo skrócenie terminu przyjęcia decyzji stanowi pierwszą nieprawidłowość proceduralną.
- 138 Co więcej, art. 9 ust. 1 regulaminu SRB stanowi, że decyzje mogą być przyjmowane w drodze procedury pisemnej, chyba że co najmniej dwóch członków sesji wykonawczej wyrazi sprzeciw w ciągu 48 godzin po rozpoczęciu owej procedury pisemnej.
- 139 W tym względzie wydaje się, że SRB również nie spełniła wymogów regulaminu SRB w zakresie, w jakim czas trwania procedury pisemnej był o sześć godzin krótszy niż 48 godzin przewidziane na zgłoszenie sprzeciwu wobec zastosowania procedury pisemnej. Tymczasem nic nie stało na przeszkodzie – przy założeniu, że wymagane było przyjęcie decyzji w dniu 15 kwietnia 2016 r. – by wyznaczyć termin do udzielenia odpowiedzi na godz. 18.00 tego dnia. Stanowi to drugą nieprawidłowość proceduralną.
- 140 SRB niesłusznie próbuje uzasadnić te naruszenia regulaminu SRB brakiem zastrzeżeń zgłoszonych przez członków sesji wykonawczej SRB. Wystarczy wskazać po pierwsze, że SRB ma obowiązek stosowania przepisów regulujących jej proces decyzyjny, które dokładnie określają skrócenie terminów pod warunkiem dochowania niektórych zasad, i po drugie, że podnoszony brak sprzeciwu nie eliminuje w żaden sposób naruszenia popełnionego ab initio, gdy SRB ustaliła termin sprzeczny z wymogami regulaminu SRB.
- 141 Ponadto, podczas gdy w wiadomości e-mail z dnia 13 kwietnia 2016 r. zwrócono się do członków sesji wykonawczej SRB o przekazanie formalnego zatwierdzenia pocztą elektroniczną na adres skrzynki funkcjonalnej SRB, organ ten nie przedstawił żadnej wiadomości e-mail z zatwierdzeniem. Jedynym dowodem odnoszącym się do zatwierdzenia jest oświadczenie SRB zawarte w wiadomości e-mail z piątku, 15 kwietnia 2016 r., wysłanej o godz. 19.04, że zatwierdzenie to zostało udzielone.
- 142 Co więcej, w owej wiadomości e-mail z piątku 15 kwietnia 2016 r., wysłanej o godz. 19.04, która nie została wysłana do wszystkich członków sesji wykonawczej, przynajmniej nie w pierwszej kolejności (A, członek sesji wykonawczej SRB, nie należał do adresatów tej wiadomości e-mail, została mu ona natomiast wysłana 21 minut później), SRB zgłosiła błąd w obliczaniu składek ex ante i zapowiedziała wysłanie zmienionej wersji „Memorandum 2” za pośrednictwem oddzielnej wiadomości e-mail. W wiadomości e-mail z godz. 19.04 dodano, bez podania terminu na ewentualną odpowiedź, że w przypadku braku sprzeciwu ze strony członków sesji wykonawczej SRB zostanie uznane, że zgoda już przez nich udzielona będzie miała zastosowanie również do zmienionych kwot składek. Czyniąc to,

SRB wszczęła procedurę przyjęcia decyzji poprzez brak sprzeciwu, która z pewnością nie jest nieznaną w przepisach regulaminu SRB, ale która została wszczęta w warunkach nieprawidłowych, w szczególności ze względu na brak wskazania terminu przyjęcia decyzji. Stanowi to, poza dwoma nieprawidłowościami, które zostały już stwierdzone w pkt 136–139 powyżej, trzecią nieprawidłowość proceduralną.

- 143 Należy podkreślić, że SRB przedłożyła w załączniku do pisma z dnia 11 września 2018 r. dowód wysłania A wiadomości elektronicznej z godz. 19.04 o 19.25, tj. 21 minut później. Ten ostatni wskazał w wiadomości e-mail wysłanej tego samego dnia o godz. 19.34, że nie ma żadnych zastrzeżeń co do niewielkich zmian, o których SRB poinformowała go w wiadomości e-mail wysłanej o godz. 19.25, załączając wiadomość e-mail wysłaną o godz. 19.04. O ile wiadomość ta rzeczywiście przedstawiała zmienione kwoty w ramach obliczeń dotyczących trzech konkretnych instytucji, o tyle nie zawierała ona w ogóle zmienionych kwot w odniesieniu do pozostałych instytucji, w przypadku których składki uległy nieznacznie zmniejszeniu.
- 144 Z powyższych okoliczności wynika, że A udzielił swojej zgody przed uzyskaniem dostępu do zmienionej wersji decyzji dotyczącej wysokości składek wszystkich instytucji, wysłanej później, lecz nie do niego, jak to zostało opisane w pkt 145 poniżej. Tymczasem dokument ten wskazywał na kwoty, które zostały ostatecznie przyjęte w pierwszej zaskarżonej decyzji.
- 145 Następnie tego samego dnia, o godz. 20.06, SRB wysłała oddzielną wiadomość e-mail SRB z załączonym dokumentem XLSX zatytułowanym „Final results15042016.xlsx”. Również w tym przypadku wiadomość ta nie została wysłana do A. Ta ostatnia okoliczność stanowi czwartą nieprawidłowość proceduralną.
- 146 Ponadto z daty wydania pierwszej zaskarżonej decyzji (w dniu 15 kwietnia 2016 r.) wynika, że chociaż w wiadomości e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r. wysłanej o godz. 19.04 nie wskazano żadnego terminu, konsensus został uznany za osiągnięty tego samego dnia, a więc, jak należy przyjąć, o północy. Prawdą jest, że SRB wyraziła w swojej wiadomości e-mail z dnia 13 kwietnia 2016 r. (załączonej do wiadomości e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r. wysłanej o godz. 19.04) zamiar przyjęcia decyzji w dniu 15 kwietnia. Jednakże nawet jeśli informacja ta wskazywała w sposób wystarczający, że wszelkie zastrzeżenia musiały zostać zgłoszone przed północą w dniu 15 kwietnia 2016 r., to jednak w niniejszej sprawie w piątkowy wieczór o godz. 19.04 wdrożono procedurę zatwierdzenia poprzez konsensus, zakończoną tego samego wieczoru o północy. Okoliczności te pogłębiają skutki trzeciej nieprawidłowości proceduralnej stwierdzonej w pkt 142 powyżej.
- 147 Prawidłowość procedury konsensusu pozostaje niewykazana tym bardziej, że poza brakiem wysłania wiadomości e-mail z 20:06 do A (zob. pkt 145 powyżej), co samo w sobie stanowi wadę procedury, SRB nie udowodniła, że pozostali członkowie sesji wykonawczej SRB wiedzieli o wysłaniu tej wiadomości e-mail z godz. 20.06 (względnie nawet wiadomości e-mail z godz. 19.04) lub o jej treści. SRB przedstawiła pewne dowody weryfikacji w celu wykazania, że poczta z godz. 19.04 i 20.06 dotarła do skrzynek pocztowych odbiorców. Jednakże, niezależnie od faktu, że weryfikacja ta, przeprowadzona w drodze sondażu, nie dotyczy wszystkich członków sesji wykonawczej SRB, nie dowodzi ona w żaden sposób, że członkowie sesji wykonawczej SRB rzeczywiście wiedzieli choćby o wysłaniu tych wiadomości e-mail przed północą tego samego wieczoru.
- 148 Biorąc pod uwagę sam charakter procedury konsensusu, która polega na wywnioskowaniu zatwierdzenia z braku sprzeciwu, procedura taka wymaga w sposób konieczny i co najmniej, aby przed przyjęciem decyzji wykazano, że osoby uczestniczące w procedurze konsensualnego zatwierdzenia zostały poinformowane o tej procedurze i były w stanie przeanalizować projekt przedłożony im do zatwierdzenia. W niniejszej sprawie pierwsza zaskarżona decyzja została przyjęta – mając na uwadze zarówno wskazania zawarte w jej tekście, jak i okoliczność jej wysłania tego samego dnia do NRA (zob. pkt 11 powyżej) – nie później niż w dniu 15 kwietnia 2016 r. o północy. Jednakże dowód, że

przed północą ustalono, że członkowie sesji wykonawczej SRB mogli dowiedzieć się o zmienionym projekcie decyzji lub choćby o istnieniu wiadomości e-mail z 19.04 i 20.06, nie został dostarczony przez SRB.

- 149 Ponadto, tytułem uwagi dodatkowej, należy zauważyć, że podczas gdy załącznik do pierwszej zaskarżonej decyzji przedłożony do zatwierdzenia w dniu 13 kwietnia 2016 r. był dokumentem cyfrowym w formacie PDF (zob. pkt 122 i 136 powyżej), załącznik zaproponowany do zatwierdzenia wieczorem w dniu 15 kwietnia 2016 r. był dokumentem cyfrowym w formacie XLSX (zob. pkt 124 i 145 powyżej).
- 150 W związku z tym należy zauważyć, że gdyby nie wystąpił błąd, o którym mowa w wiadomościach e-mail z dnia 15 kwietnia 2016 r. z godzin wieczornych (zob. pkt 123 powyżej), wówczas pierwsza zaskarżona decyzja zawierałaby jako załącznik dokument cyfrowy w formacie PDF, a nie plik XLSX.
- 151 Sąd może jedynie stwierdzić w odniesieniu do tej różnicy, że SRB, chociaż powinna dbać o jedność i formalną spójność dokumentów przedłożonych do zatwierdzenia, a następnie przyjętych, zmieniła formaty elektroniczne. Ta niedokładność ma konsekwencje wykraczające poza czysto proceduralny charakter, ponieważ elementy przekazane poprzez plik PDF nie zawierają żadnych szczegółów dotyczących komórek obliczeniowych pliku XLSX oraz ponieważ taki plik PDF zawiera, przynajmniej w tym przypadku, wartości zaokrąglone, w przeciwieństwie do pliku XLSX. Zatem w odniesieniu do jedynego czynnika korygującego według profilu ryzyka w pierwszej zaskarżonej decyzji, a mianowicie czynnika dotyczącego kontekstu europejskiego, z elementów zawartych w odpowiedziach SRB wynika, że wartość podana w pierwszej zaskarżonej decyzji, przedstawiona w odpowiedzi na pierwsze postanowienie, tj. w pliku PDF, nie jest dokładną wartością zawartą w pliku XLSX – który przedstawia czternaście miejsc po przecinku – lecz zaokrągleniem do dwóch miejsc po przecinku, które nie może zostać wykorzystane do weryfikacji obliczenia składki.
- 152 Z powyższych rozważań wynika, że nawet niezależnie od stwierdzonego w pkt 134 powyżej braku uwierzytelnienia, który prowadzi do stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, procedura przyjęcia pierwszej zaskarżonej decyzji została przeprowadzona z oczywistym pominięciem wymogów proceduralnych związanych z jej zatwierdzeniem przez członków sesji wykonawczej SRB i uzyskaniem tego zatwierdzenia.
- 153 W tym względzie należy zauważyć, że fakt, iż osoby fizyczne lub prawne nie mogą powoływać się na naruszenie przepisów, których celem nie jest zapewnienie ochrony jednostek, ale które mają na celu zorganizowanie wewnętrznego funkcjonowania służb w interesie dobrej administracji (zob. podobnie wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186, pkt 49, 50) nie oznacza jednak, że jednostka nigdy nie może skutecznie powoływać się na naruszenie zasady rządzącej procesem decyzyjnym prowadzącym do przyjęcia aktu Unii. Należy bowiem dokonać rozróżnienia między przepisami regulującymi procedury wewnętrzne instytucji, na których naruszenie nie mogą powołać się osoby fizyczne i prawne, ponieważ przepisy te dotyczą jedynie wewnętrznych procedur operacyjnych instytucji, które nie mogą mieć wpływu na sytuację prawną tych osób, a przepisami, na których naruszenie można się powołać, ponieważ tworzą one prawa i przyczyniają się do zapewnienia tym osobom pewności prawa (wyrok z dnia 17 lutego 2011 r., Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods/Rada, T-122/09, nieopublikowany, EU:T:2011:46, pkt 103).
- 154 W niniejszej sprawie analiza przebiegu procedury przyjęcia pierwszej zaskarżonej decyzji wykazuje dużą liczbę naruszeń przepisów dotyczących organizacji pisemnej procedury elektronicznej dotyczącej przyjęcia decyzji. Chociaż art. 9 regulaminu SRB nie przewiduje tego w sposób wyraźny, nie ulega wątpliwości, że każda procedura pisemna wymaga w sposób konieczny przesłania projektu decyzji do wszystkich członków organu decyzyjnego, którego dotyczy ta procedura. Jako, że w niniejszej sprawie chodzi konkretnie o procedurę przyjęcia decyzji w drodze konsensusu (zob. pkt 142–148 powyżej),

decyzja nie może zostać wydana bez wykazania przynajmniej, że wszyscy członkowie organu mogli zapoznać się uprzednio z projektem decyzji. Wreszcie procedura ta wymaga wskazania terminu umożliwiającego członkom tego organu na zajęcie stanowiska w sprawie projektu.

- 155 Otóż owe przepisy proceduralne, których celem jest zapewnienie poszanowania istotnych wymogów proceduralnych nieodłącznie związanych z każdą pisemną procedurą elektroniczną oraz z każdą procedurą przyjęcia decyzji w drodze konsensusu, zostały w niniejszej sprawie naruszone. Naruszenia te mają bezpośredni wpływ na pewność prawa, ponieważ skutkują przyjęciem decyzji, co do której nie stwierdzono, czy została zatwierdzona przez właściwy organ, a nawet czy wszyscy członkowie tego organu wcześniej się z nią zaznajomili.
- 156 Brak dochowania takich przepisów proceduralnych niezbędnych do wyrażenia zgody stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, które sędzia Unii może zbadać z urzędu (wyroki: z dnia 24 czerwca 2015 r., Hiszpania/Komisja, C-263/13 P, EU:C:2015:415, pkt 56; z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja, C-183/16 P, EU:C:2017:704, pkt 116).
- 157 Wreszcie jeśli chodzi o drugą zaskarżoną decyzję, należy zauważyć, że nie zastępuje ona pierwszej zaskarżonej decyzji, która ustaliła kwoty składek, lecz jedynie koryguje te kwoty w ograniczonym zakresie technicznym. Stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji pociąga za sobą w sposób konieczny stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji.
- 158 Ze wszystkich powyższych rozważań wynika, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji, bez konieczności orzekania w przedmiocie zarzucanego naruszenia art. 11 regulaminu SRB oraz wniosku o zastosowanie środków organizacji postępowania złożonego przez skarżącą w piśmie z dnia 9 maja 2018 r., o którym mowa w pkt 107 powyżej.
- 159 Poza tym stwierdzeniem Sąd uważa za stosowne, w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, wypowiedzenie się również na temat wywiązania się z obowiązku uzasadnienia w niniejszej sprawie.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 160 Skarżąca uważa, że SRB naruszyła obowiązek uzasadnienia zaskarżonych decyzji, przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE. Okoliczność, że decyzje te nie były do niej skierowane, nie stoi na przeszkodzie powołaniu się na ten zarzut, ponieważ interes, jaki mogą mieć osoby, których akt dotyczy bezpośrednio i indywidualnie, w otrzymaniu wyjaśnień, powinien zostać uwzględniony przy ocenie zakresu obowiązku uzasadnienia.
- 161 Skarżąca przypomina, że zgodnie z orzecznictwem uzasadnienie powinno być zawarte w spornym akcie prawnym i powinno być ponadto zrozumiałe dla podmiotów prawa. W uzasadnieniu należy wskazać główne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których opiera się decyzja i które są niezbędne do zrozumienia uzasadnienia, które doprowadziło do jej przyjęcia.
- 162 Ponadto okoliczność, że skarżąca uczestniczyła w procesie zbierania informacji, nie umożliwiła skarżącej uzyskania wystarczających informacji, ponieważ jej składka nie została obliczona wyłącznie na podstawie przekazanych przez nią danych, lecz na podstawie powiązań istniejących między danymi dotyczącymi wszystkich zainteresowanych instytucji.
- 163 Jeśli chodzi o podnoszoną przez SRB niemożność uzasadnienia decyzji bez ujawnienia tajemnic handlowych innych instytucji, skarżąca powołuje się na orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym obowiązek zachowania tajemnic handlowych nie może być interpretowany w tak szeroki sposób, aby

czynić bezprzedmiotowym obowiązek uzasadnienia, ze szkodą dla prawa zainteresowanych podmiotów do bycia wysłuchanym. W niniejszej sprawie od samego początku systematycznie odmawiano przekazania informacji, o które zwracała się skarżąca.

- 164 Wreszcie, skarżąca kwestionuje argument SRB, że nawet gdyby Sąd uznał uzasadnienie za niewystarczające, obliczenie SRB pozostawałoby ważne. Zdaniem skarżącej nie można automatycznie zakładać przyjęcia nowej identycznej decyzji w przypadku stwierdzenia nieważności.
- 165 SRB twierdzi, że nie miała ona obowiązku przedstawienia skarżącej bezpośrednio szczegółowego uzasadnienia, ponieważ jej decyzje nie były skierowane do skarżącej, lecz do austriackiego NRA. SRB powołuje się również na orzecznictwo, zgodnie z którym wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, a w szczególności interesu, jaki może mieć adresat danego aktu w uzyskaniu wyjaśnień.
- 166 Ponadto, w sytuacji gdyby zaskarżone decyzje dotyczyły skarżącej bezpośrednio, SRB uważa, że spełnione są przesłanki określone w art. 296 ust. 2 TFUE. W istocie, ponieważ adresatem decyzji SRB jest austriacki NRA, a nie skarżąca, istotne jest, by uzasadnienie było wystarczające tak, aby ów NRA mógł zrozumieć okoliczności faktyczne i względy prawne leżące u podstaw obliczenia, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Na poparcie swojej argumentacji SRB powołuje się na orzecznictwo, zgodnie z którym udział zainteresowanych w procedurze opracowania aktu może ograniczać wymóg uzasadnienia, ponieważ ten udział przyczyniał się do uzyskiwania przez nich informacji, a ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać jego kontekst, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę.
- 167 W istocie zaskarżone decyzje zostały przyjęte w kontekście dobrze znanym skarżącej. O ile same ramy prawne nie pozwalały na obliczenie dokładnej kwoty, o tyle dostarczały one jasnych wskazówek co do najważniejszych kryteriów branych pod uwagę przy dokonywaniu obliczenia.
- 168 SRB utrzymuje, że zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 procedura obliczania opiera się na ścisłej współpracy między nim a NRA. Z tego powodu austriacki NRA zna metodykę obliczania składek ex ante za rok 2016. Tym bardziej, że składki ex ante za rok 2015 były obliczane i pobierane przez same NRA, zgodnie z rozporządzeniem delegowanym 2015/63. W związku z tym SRB uważa, że uzasadnienie zaskarżonych decyzji było wystarczające dla austriackiego NRA, który, podobnie jak wszystkie inne NRA, był ściśle zaangażowany w obliczanie składek ex ante za rok 2016.
- 169 Ponadto SRB uważa, że skarżąca wykracza poza warunki określone w art. 296 ust. 2 TFUE, gdy twierdzi, że powinna mieć ona możliwość obliczenia własnych składek ex ante na podstawie uzasadnienia SRB. Część informacji niezbędnych do obliczenia składek ex ante skarżącej za rok 2016 r. składała się z poufnych informacji pochodzących od innych instytucji. Zgodnie z art. 339 TFUE SRB jest zobowiązana do ochrony wszystkich poufnych danych instytucji. Obowiązek ten został również przewidziany w art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych, art. 14 ust. 7 rozporządzenia delegowanego 2015/63, art. 88 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 84 dyrektywy 2014/59.
- 170 Zdaniem SRB skarżąca nie wspomina, że w decyzji w sprawie poboru austriackiego NRA z dnia 26 kwietnia 2016 r. otrzymała ona bardzo szczegółowe wyjaśnienie obliczenia oraz że została szczegółowo poinformowana o przeprowadzonym rozumowaniu.
- 171 SRB twierdzi wreszcie, że naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE nie pociąga za sobą nieważności obliczenia. W konsekwencji, nawet gdyby Sąd miał stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji na tej podstawie prawnej, owo obliczenie zachowałoby ważność, a SRB mogłaby niezwłocznie wydać identyczne decyzje. Jak stwierdził Trybunał w wyroku z dnia 6 lipca 1983 r. w sprawie 117/81 Geist/Komisja (EU:C:1983:191, pkt 7), strona skarżąca nie ma żadnego interesu prawnego w stwierdzeniu

nieważności decyzji z powodu uchybień proceduralnych, w przypadku gdy administracji nie przysługuje jakiegokolwiek zakres swobodnego uznania i jest zobowiązana do takiego działania, jakie podjęła.

- 172 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli (zob. wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Comunidad Autónoma de Galicia i Retegal/Komisja, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 173 Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać jego kontekst, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 7 marca 2013 r., Acino/Komisja, T-539/10, niepublikowany, EU:T:2013:110, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 174 Ponadto uzasadnienie aktu powinno być logiczne, a w szczególności nie może wykazywać wewnętrznych sprzeczności utrudniających prawidłowe zrozumienie powodów leżących u podstaw tego aktu (wyrok z dnia 15 lipca 2015 r., Pilkington Group/Komisja, T-462/12, EU:T:2015:508, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 175 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że chociaż w systemie ustanowionym przez rozporządzenie nr 806/2014 i rozporządzenie wykonawcze 2015/81 decyzje ustalające składki ex ante są doręczane NRA, to wskazane decyzje – wbrew temu, co twierdzi SRB – dotyczą instytucji zobowiązanych do uiszczenia tych składek, w tym skarżącej, indywidualnie i bezpośrednio (zob. pkt 73–79 powyżej).
- 176 W związku z tym przy ocenie zakresu obowiązku uzasadniania omawianych decyzji należy również uwzględnić interes, jaki mogą mieć te instytucje w uzyskaniu wyjaśnień. Ponadto należy przypomnieć, że uzasadnienie ma również na celu umożliwienie sądowi Unii dokonania kontroli.
- 177 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że SRB dopuściła się szeregu naruszeń obowiązku uzasadnienia.
- 178 Po pierwsze, jeśli chodzi o tekst pierwszej zaskarżonej decyzji, zawiera on jedynie odesłanie do rozporządzenia nr 806/2014, w szczególności jego art. 70 ust. 2, oraz wspomina o konsultacjach i współpracy z organami [Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) i organami krajowymi] oraz o fakcie, że obliczenia dokonano w taki sposób, aby wszystkie indywidualne składki nie przekraczały pewnego poziomu docelowego (czyli 12,5% poziomu docelowego przewidzianego w art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014). Nie zawiera on żadnej informacji dotyczącej kolejnych etapów obliczania składki skarżącej ani też danych liczbowych związanych z tymi poszczególnymi etapami.
- 179 Co prawda wykładnia art. 70 rozporządzenia nr 806/2014 wskazanego w pierwszej zaskarżonej decyzji, a w szczególności ust. 6 tego artykułu, pozwala zrozumieć, że składki ex ante są obliczane przez SRB z zastosowaniem, w szczególności, „aktów delegowanych precyzujących pojęcie korygowania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, przyjętych przez Komisję na mocy art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE”, czyli w niniejszym przypadku rozporządzenia delegowanego 2015/63.
- 180 Ponadto rozporządzenie delegowane 2015/63 zawiera szczegółowe przepisy, które SRB powinna stosować przy obliczaniu składek.

181 Jednakże elementy te nie wystarczają do zrozumienia, w jaki sposób SRB zastosowała te przepisy w przypadku skarżącej, aby ustalić wysokość jej składki wskazanej w załączniku do pierwszej zaskarżonej decyzji.

182 Należy dodać, że pierwsza zaskarżona decyzja nie wymienia decyzji pośrednich wydanych przez SRB w celu zastosowania przepisów dotyczących obliczania składek (zwanych dalej „decyzjami pośrednimi”), a mianowicie, co najmniej następujących decyzji pośrednich:

- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 14 września 2015 r. decyzji SRB w sprawie definicji elementu „dodatkowe wskaźniki ryzyka określone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” (SRB/ES/SRF/2015/00);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 30 listopada 2015 r. decyzji SRB w sprawie wspólnych zasad obliczania składek ex ante za rok 2016 na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do depozytów gwarantowanych (SRB/ES/SRF/2015/01);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 30 listopada 2015 r. decyzji SRB w sprawie wspólnych zasad obliczania składek ex ante za 2016 r. instytucji niedawno objętych nadzorem na rzecz SRF (SRB/ES/SRF/2015/02);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 30 listopada 2015 r. decyzji SRB w sprawie wspólnych zasad obliczania składek ex ante za 2016 r. na rzecz SRF w odniesieniu do dyskretyzacji w ramach kroku 2 (SRB/ES/SRF/2015/03);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 30 listopada 2015 r. decyzji SRB w sprawie dodatkowych gwarancji w zakresie obliczania składek ex ante za 2016 r. na rzecz SRF (SRB/ES/SRF/2015/04);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 30 listopada 2015 r. decyzji SRB w sprawie wspólnych zasad obliczania składek ex ante za 2016 r. na rzecz SRF w odniesieniu do daty referencyjnej pomocy państwa (SRB/ES/SRF/2015/05);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 24 lutego 2016 r. decyzji SRB w sprawie przetwarzania brakujących danych po dostarczeniu wszystkich ostatecznych danych (SRB/ES/SRF/2016/00/A);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 10 marca 2016 r. decyzji SRB w sprawie ujemnego salda za okres składkowy obejmujący 2016 r., w następstwie korekty składek ex ante za 2016 r., w przypadku zmiany informacji przedstawionych w odniesieniu do składek ex ante za 2015 r. (SRB/ES/SRF/2016/02);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 10 marca 2016 r. decyzji SRB w sprawie odliczenia składek ex ante za 2015 r. od składek ex ante za 2016 r. (SRB/ES/SRF/2016/03);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 10 marca 2016 r. decyzji SRB w sprawie uproszczonej metody dla spółek inwestycyjnych (SRB/ES/SRF/2016/03A);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 6 kwietnia 2016 r. decyzji SRB w sprawie sposobu traktowania odliczenia składek ex ante za 2015 r. w przypadku utraty licencji bankowej (SRB/ES/SRF/2016/05);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 6 kwietnia 2016 r. decyzji SRB w sprawie zmiany sposobu traktowania brakujących danych po przekazaniu wszystkich ostatecznych danych (SRB/ES/SRF/2016/05/A);

- decyzji SRB wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 6 kwietnia 2016 r. w sprawie danych dotyczących depozytów gwarantowanych z 2015 r. (SRB/ES/SRF/2016/05/B);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 13 kwietnia 2016 r. decyzji SRB w sprawie wyłączenia zobowiązań związanych z kredytami preferencyjnymi (SRB/ES/SRF/2016/05/C);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzji SRB na podstawie obliczenia nieodwołalnych zobowiązań do płatności za okres składkowy ex ante za rok 2016 (SRB/ES/SRF/2016/10);
- wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzji SRB w sprawie porozumienia dotyczącego nieodwołalnych zobowiązań do płatności i mechanizmów gwarancji (SRB/ES/SRF/2016/11).

183 Jak wskazano w pkt 39 powyżej, skarżąca przekazała Sądowi powyższych 16 decyzji tymczasowych Sądowi pismem z dnia 9 maja 2018 r., po otrzymaniu ich, na jej wniosek, od SRB. W piśmie z dnia 15 stycznia 2018 r. SRB wspomniała, że przed przyjęciem zaskarżonych decyzji określiła już oddzielnie poszczególne elementy metodyki obliczania i procesu obliczania. W następstwie tego pisma skarżąca zażądała przekazania tych dokumentów i w dniu 20 kwietnia 2018 r. otrzymała od SRB drogą pocztową 16 decyzji pośrednich, które zostały wykorzystane jako podstawa do obliczenia jej składki w 2016 r. i które SRB kwalifikuje jako etapy pośrednie uwzględnione w procesie obliczania.

184 Zdaniem skarżącej, zważywszy, że owych 16 decyzji pośrednich nie zostało ani opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ani nie zostało jej doręczonych, należy uznać je za prawnie nieistniejące i nie powinny one stanowić podstawy prawnej dla opodatkowania spornych składek. Ponadto, skoro owe decyzje tymczasowe miały zostać uznane przez SRB za środki czysto przygotowawcze, a nie za akty prawne jako takie, ich treść powinna była zostać uwzględniona w motywach decyzji ustalającej składki ex ante za rok 2016.

185 Pismem z dnia 6 czerwca 2018 r. SRB odpowiedziała, że przedstawienie tych nowych dowodów jest niedopuszczalne na mocy art. 85 regulaminu postępowania, ponieważ skarżąca nie uzasadniła opóźnienia w przedłożeniu dowodów oraz że w każdym wypadku wiedziała ona o istnieniu wewnętrznych dokumentów zawierających „odrębne ustalenia” SRB dotyczące procesu pobierania składek oraz metodyki ich obliczania. W istocie SRB udzieliła skarżącej dostępu do szeregu podobnych dokumentów pismem z dnia 13 września 2016 r., a więc prawie dwa lata przed złożeniem nowych dowodów.

186 W każdym wypadku, zdaniem SRB, dokumenty dotyczące metodyki obliczania nie miały wywoływać skutku prawnego na zewnątrz. Skarżąca nie była adresatem dokumentów dotyczących metodyki obliczania, wobec czego SRB nie była zobowiązana do informowania jej o nich. NRA zostały powiadomione o treści tych dokumentów albo treść ta została we właściwym czasie szczegółowo z nimi omówiona w ramach Komitetu ds. składek przed przyjęciem obliczenia składek ex ante. Ponadto dokumenty dotyczące metodyki obliczania nie były ani konieczne, ani istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Według SRB przedstawione nowe dowody nie mają żadnej wartości dowodowej w odniesieniu do okoliczności podnoszonych przez skarżącą.

187 Jeśli chodzi o dopuszczalność nowych dowodów przedstawionych przez skarżącą w piśmie z dnia 9 maja 2018 r., należy zauważyć, że są to nowe elementy, o których skarżąca nie mogła wiedzieć zanim SRB wspomniała w piśmie z dnia 15 stycznia 2018 r., że określiła już oddzielnie poszczególne elementy metodyki obliczania i procesu obliczania przed przyjęciem zaskarżonych decyzji.

- 188 W odniesieniu do argumentu SRB, zgodnie z którym w każdym wypadku skarżąca wiedziała o istnieniu wewnętrznych dokumentów zawierających „odrębne ustalenia” SRB dotyczące procesu pobierania składek oraz metodyki ich obliczania, gdy tylko pismo SRB z dnia 13 września 2016 r. zostało wysłane, należy zbadać treść tego pisma.
- 189 W piśmie tym SRB odpowiedziała na wniosek skarżącej z dnia 7 lipca 2016 r. mający na celu uzyskanie dostępu do wszystkich dotyczących jej decyzji. W owym piśmie SRB zezwoliła skarżącej na zapoznanie się w jej pomieszczeniach, oprócz zaskarżonych decyzji i dokumentacji dotyczącej obliczeń, z pięcioma decyzjami pośrednimi noszącymi następujące tytuły:
- wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 10 marca 2016 r. decyzja SRB w sprawie w sprawie poziomu docelowego SRF na rok 2016 (SRB/ES/SRF/2016/01);
 - wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 14 grudnia 2015 r. decyzja SRB w sprawie polityki dotyczącej nieodwołalnych zobowiązań do płatności w 2016 r. (SRB/ES/SRF/2015/06);
 - wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 30 września 2015 r. decyzja SRB w sprawie formularza deklaracji odnoszącej się do składek za rok 2016 (SRB/PS/SRF/2015/01);
 - wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 23 października 2015 r. decyzja SRB w sprawie zmiany formularza deklaracji odnoszącej się do składek za 2016 r. (SRB/PS/SRF/2015/02);
 - wydana podczas sesji wykonawczej w dniu 6 kwietnia 2016 r. decyzja SRB w sprawie zmiany formularza deklaracji odnoszącej się do składek za 2016 r. (SRB/ES/SRF/2016/04).
- 190 Zgodnie z tą odpowiedzią skarżąca mogła słusznie oczekiwać, że nie istniała żadna inna, dotycząca jej decyzja pośrednia SRB. Tymczasem żadna z szesnastu decyzji pośrednich przesłanych skarżącej dwa lata później nie znajdowała się wśród owych decyzji przekazanych w dniu 13 września 2016 r.
- 191 Ponadto SRB w piśmie z dnia 13 września 2016 r. wskazała, że zaskarżone decyzje odnoszą się do trzech ostatnich decyzji pośrednich, o których mowa w pkt 189 powyżej. W zaskarżonych decyzjach w żaden sposób nie odwołano się jednak do wspomnianych decyzji pośrednich.
- 192 Z powyższego wynika, że te nowe dowody należy uznać za dopuszczalne.
- 193 Należy zaznaczyć, że decyzje pośrednie wymienione zarówno w pkt 182, jak i w pkt 189 powyżej stanowią dokumenty, których skarżąca nie była adresatem, w związku z czym SRB nie była zobowiązana do ich przekazania skarżącej.
- 194 Tymczasem należy stwierdzić, po pierwsze, że owe decyzje pośrednie określają elementy procedury obliczania, a także samo obliczanie składek. Po drugie, wspomniane decyzje pośrednie nie tylko wdrażają, ale również, w przypadku niektórych z nich, uzupełniają obowiązujące przepisy. Ponieważ wspomniane decyzje pośrednie nie zostały opublikowane, ani nie zostały podane do wiadomości instytucji w inny sposób, argument SRB, zgodnie z którym uzasadnienie pierwszej zaskarżonej decyzji było wystarczające z tego powodu, że rozporządzenie nr 806/2014, rozporządzenie delegowane 2015/63, rozporządzenie wykonawcze 2015/81 oraz dyrektywa 2014/59 szczegółowo przedstawiają metodykę, jaką należy zastosować przy obliczaniu składek ex ante (zob. pkt 167 powyżej), nie może w żadnym wypadku zostać uwzględniony.
- 195 Wystarczy przytoczyć dwa przykłady, a mianowicie, po pierwsze, decyzję pośrednią SRB/ES/SRF/2016/01 (przywołaną w pkt 189, tiret pierwsze powyżej), której art. 1 określa poziom docelowy dla 2016 r., stanowiący element brany pod uwagę przy obliczaniu składki ex ante skarżącej (zob. art. 4 rozporządzenia wykonawczego 2015/81 i załącznik I, krok 6 rozporządzenia delegowanego

2015/63), oraz, po drugie, decyzję pośrednią SRB/ES/SRF/2015/00 (przywołaną w pkt 182, tiret pierwsze powyżej), która wdrożyła art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia delegowanego 2015/63 dotyczący określenia przez SRB dodatkowych wskaźników ryzyka wchodzących w skład elementu ryzyka IV.

196 Tymczasem, chociaż decyzje pośrednie wymienione w pkt 182 i 189 zostały przekazane skarżącej przez SRB, to miało to miejsce dopiero, odpowiednio, w dniach 20 kwietnia 2018 r. i 13 września 2016 r., a zatem po wniesieniu skargi.

197 W tym względzie należy przypomnieć, że dochowanie obowiązku uzasadnienia należy oceniać w świetle informacji, jakimi skarżąca dysponuje w chwili wniesienia skargi (zob. wyrok z dnia 12 listopada 2008 r., *Evropaïki Dynamiki/Komisja*, T-406/06, niepublikowany, EU:T:2008:484, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

198 Jeśli chodzi o argument SRB odnoszący się do orzecznictwa w dziedzinie obliczania grzywien wymierzanych za udział w kartelu, zgodnie z którym Komisja nie jest zobowiązana do przedstawienia bardziej szczegółowego wyjaśnienia lub danych liczbowych dotyczących sposobu obliczania grzywiny, o ile tylko wskaże ona elementy oceny, które umożliwiły jej zmierzenie wagi i czasu trwania naruszenia, należy stwierdzić z jednej strony, że w niniejszej sprawie decyzje pośrednie nie zostały opublikowane, w przeciwieństwie do metodyki obliczania grzywien, ani nie zostały podane do wiadomości skarżącej przed wniesieniem skargi. Z drugiej strony, przedmiot niniejszej sprawy, mającej na celu ustalenie przez SRB wysokości składek *ex ante* podlegających uiszczeniu przez instytucje w celu wpłaty na fundusz (SRF), nie ma nic wspólnego z tematyką sposobu obliczania grzywien wymierzanych za udział w kartelu, w szczególności ze względu na ich odstraszący charakter (zob. podobnie wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., *Pilkington Group i in./Komisja*, T-72/09, niepublikowany, EU:T:2014:1094, pkt 247, 248). Dlatego też argument ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

199 Podsumowując, w zakresie, w jakim skarżąca nie została poinformowana o decyzjach pośrednich SRB przed wniesieniem skargi, SRB naruszyła obowiązek uzasadnienia.

200 Po drugie, w odniesieniu do załącznika do pierwszej zaskarżonej decyzji należy zauważyć, że nawet jeśli zawiera on kwotę odpowiadającą czynnikowi korygującemu według profilu ryzyka w kontekście europejskim, nie zawiera on podobnego wskazania dotyczącego czynnika korygującego według profilu ryzyka dla części obliczeń dokonanych w kontekście krajowym. Podobnie, chociaż określa on rodzaj metodyki obliczania stosowanej w kontekście europejskim, to wspomniany załącznik nie dostarcza żadnych wskazówek co do metodyki obliczania zastosowanej przez SRB w odniesieniu do kontekstu krajowego.

201 Jednakże, jak wynika z art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego 2015/81, część obliczenia składek przeprowadzonego przez SRB w odniesieniu do kontekstu krajowego w 2016 r. pokrywa się w 60% z obliczeniem składek instytucji, a jedynie w 40% w odniesieniu do kontekstu europejskiego. Uzasadnienie zawarte w pierwszej zaskarżonej decyzji wydaje się zatem w tym względzie niewystarczające.

202 Należy dodać, że niewystarczające uzasadnienie pierwszej zaskarżonej decyzji nie może zostać zrekomensowane treścią pisma austriackiego NRA z dnia 26 kwietnia 2016 r.

203 Niezależnie nawet bowiem od faktu, że pismo to nie zawiera istotnych elementów, które mogłyby zaradzić niewystarczającemu charakterowi uzasadnienia pierwszej zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że w każdym wypadku to do SRB, będącej autorem decyzji w sprawie składek *ex ante*, należy uzasadnienie tej decyzji.

204 W tym względzie w systemie ustanowionym przez mające zastosowanie przepisy to do SRB należy obliczenie i ustalenie składek *ex ante*. Decyzje SRB w sprawie obliczenia rzeczonych składek są skierowane wyłącznie do NRA (art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81) i to na tych

organach spoczywa obowiązek powiadomienia instytucji o tych decyzjach (art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/81) oraz pobrania tych składek od instytucji na podstawie rzeczonych decyzji (art. 67 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014).

- 205 W związku z tym gdy SRB działa na podstawie art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, wydaje ona decyzje, które są ostateczne i które dotyczą indywidualnie i bezpośrednio instytucji.
- 206 W konsekwencji to do SRB, będącej autorem tychże decyzji należy ich uzasadnienie. Obowiązek ten nie może zostać przeniesiony na NRA, ani jego naruszenie nie może zostać przez NRA naprawione, gdyż w przeciwnym razie status SRB jako autora wspomnianych decyzji i jej odpowiedzialność w tym zakresie zostałyby zanegowane, a także, z uwagi na różnorodność NRA, powstałoby ryzyko nierównego traktowania instytucji w odniesieniu do uzasadnienia decyzji SRB.
- 207 W każdym wypadku należy zauważyć, że dane zawarte w załączniku do decyzji w sprawie poboru z dnia 26 kwietnia 2016 r. austriackiego NRA nie zostały zidentyfikowane jako dane SRB. Przeciwnie, zostały one przedstawiane jako integralna część decyzji w sprawie poboru, która jest aktem prawa austriackiego, w związku z czym nie jest możliwe odróżnienie elementów, których autorem jest austriacki NRA, od elementów pochodzących, w stosownych przypadkach, od SRB.
- 208 Ponadto należy zauważyć, że nawet jeśli czynnik korygujący według profilu ryzyka musi koniecznie obejmować wszystkie wymagane miejsca po przecinku, gdyż w przeciwnym wypadku obliczenie byłoby przybliżone, to czynnik korygujący podany w załączniku do decyzji w sprawie poboru z dnia 26 kwietnia 2016 r. (z dwoma miejscami po przecinku) nie odpowiada czynnikowi z załącznika do pierwszej zaskarżonej decyzji (z czternastoma miejscami po przecinku), przekazanej Sądowi w odpowiedzi na drugie postanowienie.
- 209 Z powyższego wynika, że wydając pierwszą zaskarżoną decyzję, SRB naruszyła obowiązek uzasadnienia.
- 210 Co się tyczy drugiej zaskarżonej decyzji, należy zaznaczyć, że narusza ona obowiązek uzasadnienia z tych samych powodów, które zostały wskazane w odniesieniu do pierwszej zaskarżonej decyzji i z dodatkowego powodu, że nie przedstawia ona żadnego uzasadnienia dotyczącego dokonanej w niej korekty.
- 211 Prawdą jest, że uzasadnienie w odniesieniu do tej korekty zostało przedstawione w piśmie z dnia 23 maja 2016 r. wysłanym skarżącej przez austriacki NRA, do którego załączono pismo SRB skierowane do skarżącej z tego samego dnia.
- 212 Tymczasem pismo SRB z dnia 23 maja 2016 r. zawiera jedynie ogólne wyjaśnienia dotyczące uzasadnienia w odniesieniu do korekty dokonanej w drugiej zaskarżonej decyzji.
- 213 Jeśli chodzi o uzasadnienie zawarte w piśmie austriackiego NRA, należy odnieść się do rozważań przedstawionych w pkt 202–206 powyżej.
- 214 Wreszcie, jeśli chodzi o argument SRB, o którym mowa w pkt 171 powyżej, powinien on zostać odrzucony. W istocie, choć z orzecznictwa wynika, że strona skarżąca nie ma uzasadnionego interesu w stwierdzeniu nieważności decyzji ze względu na wadę formalną, wadę lub niewystarczające uzasadnienie, w przypadku gdy stwierdzenie nieważności decyzji może spowodować jedynie wydanie nowej decyzji, identycznej co do istoty z decyzją, której nieważność stwierdzono [zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2017 r., Schröder/CPVO – Hansson (SEIMORA), T-425/15, T-426/15 i T-428/15, niepublikowany, EU:T:2017:305, pkt 109 i cytowane orzecznictwo], należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie można wykluczyć, że stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji będzie prowadziło do wydania różnych decyzji. W istocie, wobec braku pełnych informacji co do ustaleń i pośrednich obliczeń SRB oraz wszystkich danych dotyczących innych instytucji, pomimo istnienia powiązań

między składką skarżącej a składką każdej innej instytucji, ani skarżąca, ani Sąd nie są w stanie ustalić w niniejszej sprawie, czy stwierdzenie nieważności owych decyzji będzie prowadziło w sposób konieczny do wydania nowej, identycznej co do istoty decyzji.

215 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy uwzględnić.

216 Należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji bez konieczności badania zarzutów drugiego, trzeciego i czwartego, na które powołuje się skarżąca.

W przedmiocie ograniczenia czasowego skutków mającego zapasć wyroku

217 SRB twierdzi, że gdyby Sąd stwierdził nieważność pierwszej lub drugiej zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, należałoby ograniczyć w czasie skutki tego stwierdzenia nieważności, które powinno mieć zastosowanie dopiero po upływie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie.

218 SRB wskazuje, że powodem tego żądania jest konieczność ponownego zatwierdzenia obliczenia składek ex ante skarżącej za rok 2016. Ponieważ skarżąca nie kwestionuje faktu, że jest ona zobowiązana do opłacania składek na rzecz SRF, zdaniem SRB zwrot nadpłaconych składek do czasu wydania nowej decyzji byłby niewłaściwy.

219 Skarżąca nie zajęła stanowiska w tej kwestii.

220 W tym względzie warto przypomnieć orzecznictwo, zgodnie z którym, jeśli jest to uzasadnione nadrzędnymi względami pewności prawa, Trybunał dysponuje na podstawie art. 264 akapit drugi TFUE, uprawnieniem do wskazania w każdym konkretnym przypadku skutków danego aktu prawnego, które powinny być uważane za ostateczne (zob. analogicznie wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, pkt 121).

221 Zgodnie ze wskazanym orzecznictwem Trybunał korzystał z możliwości ograniczenia w czasie skutków stwierdzenia nieważności uregulowania Unii wówczas, gdy odwołanie się do nadrzędnych względów pewności prawa dotyczących wszelkich interesów – zarówno publicznych, jak i prywatnych – które występowały w poszczególnych sprawach, uniemożliwiałoby zakwestionowanie pobrania lub uiszczenia kwot dokonanych na podstawie tego uregulowania w odniesieniu do okresu sprzed wydania wyroku (wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, pkt 122).

222 W niniejszej sprawie SRB nie wykazała, w jaki sposób w następstwie niniejszego wyroku zwrot kwot pobranych od skarżącej z tytułu składki ex ante za rok 2016 miałby zagrażać nadrzędnym względem pewności prawa dotyczącym wszystkich interesów, zarówno publicznych, jak i prywatnych, których dotyczy niniejsza sprawa. Sam fakt, że zwrot nadpłaconych składek w oczekiwaniu na wydanie nowej decyzji jest niewłaściwy, nie stanowi uzasadnienia istotnymi względami pewności prawa.

223 W konsekwencji nie ma podstaw do ograniczenia w czasie skutków niniejszego wyroku.

W przedmiocie kosztów

224 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarga SRB zarejestrowana pod numerem T-377/16 nie została uwzględniona, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą, zgodnie z jej żądaniami w tej sprawie. Ponieważ dwie pozostałe skargi, zarejestrowane pod numerami T-645/16 i T-809/16, zostały uznane za niedopuszczalne, a wniosek o zastosowanie

środków tymczasowych, zarejestrowany pod numerem T-645/16 R, został oddalony, należy obciążyć skarżącą własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez SRB, zgodnie z żądaniem tej ostatniej w tych sprawach.

225 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania Republika Włoska pokryje własne koszty w sprawie T-645/16.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) W sprawach T-645/16 i T-809/16 skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.
- 2) W sprawie T-377/16 stwierdza się nieważność wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) w sprawie składek ex ante za rok 2016 r. na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/06) oraz wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 20 maja 2016 r. decyzji SRB w sprawie korekty składek ex ante za 2016 r. na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzupełniającej wydaną podczas sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. decyzję SRB w sprawie składek ex ante za rok 2016 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/13), w zakresie, w jakim dotyczą one Hypo Vorarlberg Bank AG.
- 3) SRB pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Hypo Vorarlberg Bank w sprawie T-377/16.
- 4) Hypo Vorarlberg Bank pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez SRB w sprawach T-645/16 i T-809/16 oraz w sprawie T-645/16 R.
- 5) Republika Włoska pokrywa własne koszty.

Collins

Kancheva

Barents

Passer

De Baere

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 listopada 2019 r.

Podpisy